

Zlato obdobje alpskega smučanja v Škofji Loki 1970-2000

Uvod

V Loških razgledih letnik 1998, številka 45, Urh Kalan piše o loškem smučanju od njegovih začetkov do leta 1980. Z vsem dolžnim spoštovanjem do njegovega prispevka, v katerega je vložil veliko truda, nam postregel z zelo zanimivim in za večino nas tudi neznanim dogajanjem v pionirskem obdobju loške smučarije, bomo za boljše razumevanje razvoja smučanja v Škofji Loki še dodatno osvetlili sedemdeseta leta. To obdobje skupaj z zadnjima desetletjema dvajsetega stoletja namreč predstavlja enovito celoto, s katero se lahko Loka pohvali, da je postala razpoznavna na svetovnem zemljevidu.

Škofja Loka je povprečno slovensko mesto, tako po številu prebivalstva kot po razvitosti gospodarstva. Resnično kakovosten, po možnosti še množičen šport si v takem okolju težko privoščimo. Zato ni čudno, da je v zadnjih petdesetih letih po uspešnosti in popularnosti približno po eno desetletje izstopala le po ena športna panoga. Najprej telovadba, za njo nogomet, šestdeseta leta so bila košarkarska, začetek sedemdesetih pa rokometen. Potem pa je v vsem svojem sijaju zablestelo alpsko smučanje tja do devetdesetih let in še dlje.

Razlogov za tako zanimivo porazdelitev je bilo več in veljajo prav za vse vodilne loške športe. V prvi vrsti se je v vsakem času zbralo dovolj navdušencev, ki so znali poiskati nadebudne mladeniče in jih z dobro organizacijo pripeljati do uspehov. V romantičnejših časih tja do osemdesetih let jih je spremljalo tudi zavidljivo veliko število pristašev, ki so iz tedna v teden z nestrpnostjo pričakovali njihove nastope. Drugi osnovni pogoj so bili prostori za vadbo. Telovadba in nogomet sta se razvila v pred vojno zgrajeni sokolski dvorani na Placu in na sokolskem igrišču v Puštalu. Košarkarji in rokometaši so morali svoje poligone zgraditi, takrat še na prostem in prav tako v okviru telovadišča v Puštalu. Smučanje pa je pravi zagon dobilo, ko je leta 1970 stekla žičnica na Starem vrhu. Finančna sredstva so v vseh obdobjih imela pomembno vlogo, morda v preteklosti manj izrazito kot danes.

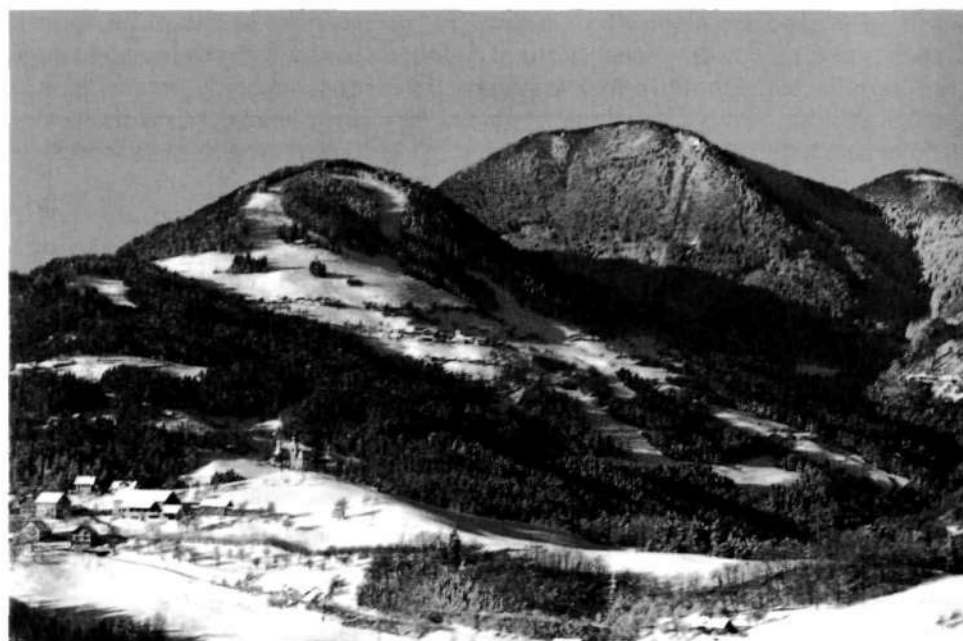
Velja opozoriti še na tezo, na katero je pred leti opozoril takratni minister za pravosodje Marušič, sicer zagnan smučarski delavec iz Nove Gorice. Na začetku devetdesetih je dr. Lev Kreft v eni od Sobotnih prilog Dela zapisal, da je k fenomenu vzpona alpskega smučanja v Sloveniji bistveno pripomogel krog ljudi, razpršenih po

vsej deželi, ki so, ne da bi se tega zavedali, svoje sposobnosti raje usmerili v šport kot v politiko. Nastala je močna smučarska organizacija, ki je s sodobnimi prijemi, največkrat tudi z inovacijami pripeljala panogo v sam svetovni vrh.

Pohod slovenskega alpskega smučanja med najboljše na svetu, kar pomeni zlasti osvajanje kolajn na svetovnih prvenstvih in olimpijskih igrah ter v svetovnem pokalu, se je začel v drugi polovici sedemdesetih let. Do tedaj so vidnejše uspehe, a vseeno ne tako odmevne, dosegali skakalci. Seveda, Planica je bila takrat že močno mednarodno uveljavljena.

V taki združbi je loško smučanje imelo pomembno vlogo. Poleg danes znanih načinov zbiranja finančnih sredstev preko »poola« sponzorjev in iger na srečo, kjer se je kot nosilec pojavil Tone Vogrinc, sodobnejšega pristopa k treniranju, katerega avtorji so bili v sedemdesetih v različnih časih Janez Šmitek, Janez Virk in Krešo Petrovič, smo Ločani prispevali popravljeno verzijo Alpske šole, ustanovili Smučarsko gimnazijo in kar je manj znano, uvajali slovenski tekmovalni sistem in računalniško obdelavo za kategorizacijo tekmovalcev ter stalno izboljševali organizacijo smučarskih tekmovanj.

Preden podrobneje pogledamo, kaj se je dogajalo zadnjih trideset let v loški smučariji, je pametno opozoriti se na portoroške sklepe, ki jih je slovenska, takrat telesna kultura sprejela leta 1976 kot svojo biblijo. Slovenski šport so močno pretresli. Uvedli so kategorijo množičnega športa, vrhunski šport pa uredili na osnovi selekcij, ki naj ne bi bile več vezane na tradicionalna društva in klube. S tem so pridobile predvsem individualne panoge. Ekipni športi pa se nekako niso znašli. Nove

Stari vrh, 1999

so bile tudi prioritete, ki so bile glede na razvitost posameznih panog po različnih občinah različne. So pa pomembno vplivale na financiranje. Smučanje v Škofji Loki je s temi sklepi dobilo nov zamah.

V prispevku bomo pregledali, kako je bil Smučarski klub Alpetour organiziran, njegov tekmovalni pogon in najpomembnejše rezultate, ki so jih dosegali športniki, članstvo, dejavnosti, s katerimi se je klub ukvarjal, financiranje, organizacijo tekmovanj in posebej še o Pokalu Loka, ki je pomembno zaznamoval loško smučanje.

Sedemdeseta leta

Ob 25-letnici izgradnje Koče na Starem vrhu in ustanovitve smučarskega kluba Ločan septembra 1975 je tedanji dolgoletni predsednik kluba, Janez Gašperšič, zapisal (dobesedno prepisano iz njegovega rokopisa, op. avtorja):

„... Danes smučarski klub predstavlja 800 članov, od tega je nekaj več kot polovica le podpornih. Nadalje deluje v klubu 92 smučarskih sodnikov od klubskih do zveznih, 28 smučarskih vaditeljev, 14 smučarskih učiteljev in 10 smučarskih trenerjev in več kot dvajset smučarskih organizatorjev in funkcionarjev. In preko 120 aktivnih tekmovalcev, ki redno trenirajo. S tako močnim strokovnim kadrom, ki ga nenehno obnavljamo in strokovno izpopolnjujemo, nam daje možnost, da še nadalje uspešno delujemo.

Delo in uspehi smučarskega kluba so se razširili, kvalitetno drignili v letu 1963, ko je nad smučarskim športom v Škofji Loki prevzelo patronat podjetje Transturist. V tem začetnem obdobju se je pričelo zares sistematično delati predvsem na tekmovalnem področju kakor tudi pri začetni vzgoji vodilnih kadrov. V letih 1964/65 so že prvi zametki organiziranega pionirskega smučanja z velikim poudarkom na množičnosti. Kmalu nato so že vidni prvi rezultati med mladinci in člani – mladinski republiški prvaki Mlejniki Alenka in Mišo. Delo in uspehi z najmlajšimi nam je dalo še večjega elana in v letu 1968 smo po vzorcu kranjskogorske in kasneje tržiške alpske šole ustanovili svojo. Od takrat dalje se delo v klubu odvija še bolj načrtno in po programu, ki je pa z vsakim letom bolj kakovosten in s tem tudi naporen ter zabaven.

S tekmovalnimi uspehi, ki so vidni že par let pa smo dosegli tudi to, da je že marsikateri pionir, začetnik v smučarski šoli, prerasel v zrelega fanta ali dekle in danes uspešno deluje v klubu kot vaditelj in učitelj smučanja ali smučarski sodnik.

Nikakor ne moremo mimo leta 1970, ko je Transturist zgradil na Starem vrhu žičnice. S tem so se nam odprli gotovo najboljši pogoji za še širši razvoj smučanja na našem področju.

S tekmovalnim smučanjem pa je klub prevzemal vsako leto zabavnejšo organizacijo tekmovanj od društvenih do republiških in državnih prvenstev ter vsakovrstnih sindikalnih tekmovanj. Za največji uspeh v organizaciji tekmovanj je klub dosegel s tekmovanji »Po stezah partizanske Jelovice« ob vsakoletnem občinskem prazniku Škofje Loke. S pionirskim FIS tekmovanjem pa prav gotovo največ kar lahko doseže amaterska organizacija v smučarskem športu.

Tako so tudi tekmovalci z marljivim delom in disciplino dosegli vidne uspehe - v republiškem in državnem merilu, potem mednarodni uspehi Strele, Tometove in

Kuralta na Balkanskem prvenstvu v Turčiji in ostalih mladinskih in pionirskih tekmovanjih v Italiji, Avstriji, Švici in drugod.

Celotni aktivni kolektiv kluba, sestavljen iz že preje omenjenih članov, je dosegel, da je klub postal pomemben dejavnik ne samo v okviru občine Škofja Loka, temveč tudi v okviru širše družbene skupnosti.

Za prizadevanja na področju smučarskega športa je klub prejel v zadnjih letih več priznanj med njimi: Bloudkovo plaketo, plaketo OF, priznanje SZJ za razvoj mladinskega smučanja, plaketo Škofje Loke ob 1000-letnici, priznanje odbora po »Stezech partizanske Jelovice« in pd.

Klub je zelo ugodno ocenjen tudi v poročilu konference SZS in je po kriterijih SZJ, ki upošteva kvaliteto in množičnost, zasedel 2. mesto v državi.

Vse te uspehe je pogojilo delo amaterskih delavcev, ki so z veliko mero idealizma uspeli izpeljati program. K vsemu temu pa smo dolžni zahvaliti vsem občanom, posebno pa še učiteljskemu zboru Osnovne šole Peter Kavčič in profesorjem na gimnaziji.

Poročilo Janeza Gašperšiča, ki je nastalo sredi sedemdesetih let, je zelo celovit prikaz dogajanj v loški smučarji v tem času. Takrat je bil klub v organizacijskem pogledu na višku, število članstva ni bilo ne prej ne kasneje večje. Razmere za delo so bile za tiste čase zelo dobre. Edino klubski prostori so bili slaba točka. Šele novembra 1996 smo dobili lastne v okviru športne dvorane na Podnu. V začetku sedemdesetih smo gostovali pri TVD Partizanu v zdajšnjem Kinu Sora. Leta 1974 smo se preselili k Pepevnaku, kot se po domače reče hiši Janeza Zihlerla na Lontrgu, kjer smo ostali do novembra 1987, ko smo se selili v Šolsko ulico. Tam nam je prostore odstopila Zavarovalnica Triglav, v nekdanji Odeji, najemno pogodbo pa smo sklenili z Lokainvestom. Maja 1990 je postal lastnik tega kompleksa Loka Leasing in morali smo začeti iskati nove prostore. Po nenadni smrti moža Nika nam je njihove prostore pri Fušarju na Lontrgu odstopila Mojca Podlipnik, kamor smo se preselili na začetku leta 1991. Seveda tam nismo mogli dolgo ostati in leta 1993 smo se ponovno selili, tokrat v nekdanjo vojašnico za Kamnitnikom. Tudi kasarniške prostore smo morali zapustiti. Po dobrem letu dni nam je hotel Transturist omogočil, da smo se vselili na Trato k Jožku nasproti železniške postaje. Med selitvami smo žal izgubili marsikateri dokument, ki bi nam prav prišel pri pisanju zgodovine kluba.

Šola in tekmovalni ritem

Smučišča na Starem vrhu, oddaljena od Škofje Loke le 15 minut vožnje z avtom, so omogočala kakovosten trening. V zimskem času praktično ni bilo napornih potovanj drugam, kaj šele v tujino. Več časa je ostalo za šolo in temu elementu je klub posvečal veliko pozornost. Trenerji so imeli stalen pregled nad učnimi uspehi tekmovalcev. Kot je razvidno iz poročila predsednika kluba, je posebna zahvala namenjena učiteljskemu zboru Osnovne šole Peter Kavčič in profesorjem na Gimnaziji Škofja Loka. V začetku sedemdesetih let šolanje športnikov še ni bilo sistemsko rešeno. V smučanju je odsotnost od pouka zlasti v zimskem času zelo velika. Zato je bilo sodelovanje in razumevanje profesorjev pomembno in z redkimi izjemami tudi zelo dobro.

Že takrat so, v povezavi z mednarodno otroško tekmo Pokal Loka, preko Huberta Pirchnerja, predsednika Komiteja za otroško smučanje v Mednarodni smučarski

zvezi, navezali stike s smučarsko osnovno šolo v Bistrici ob Dravi (Feistritz an der Drau) in kasneje še s smučarsko gimnazijo v Stammsu na Tirolskem. Najbolj aktivna pri tem sta bila Janez Šter in Janez Gašperšič. Tako so bili kmalu neformalno ustanovljeni smučarski razredi na Osnovni šoli Peter Kavčič in leta 1975 še smučarski oddelki na Gimnaziji v Škofji Loki. V smučarske razrede, v vsakem letniku je bil en oddelček, so prihajali športniki iz vseh smučarskih panog in praktično iz vse Slovenije, le Štajercev in Korošcev ni bilo. Osnovna razlika proti normalnim razredom je bila v izpitnem načinu spraševanja. Dijaki so se javili, ko so bili pripravljeni na posamezni snov. V času najbolj intenzivnih priprav in tekmovanj pozimi niso imeli pouka.

Sploh smo si v klubu prizadevali, da bi s šolami imeli čim boljše odnose in ne samo s prej omenjenima šolama OŠ Peter Kavčič in Gimnazijo, ampak tudi z OŠ Ivan Grohar v Škofji Loki in OŠ Cvetko Golar na Trati, ne nazadnje še z Osnovno šolo s prilagojenim poukom Blaž Ostrovrhar, ki se je kasneje preimenovala v OŠ Jelo Janežič. Šolam smo pomagali pri smučarskih tečajih, šoli v naravi, pri organizaciji tekmovanj, sem in tja tudi s prevozi.

Pomen Starega vrba in Soriške planine

Starovrška smučišča so eden najkakovostnejših poligonov za treninge in tekmovanja v Sloveniji. Resnično moramo biti hvaležni prvim navdušencem, ki so Stari vrh odkrili za smučanje že pred drugo svetovno vojno, in potem graditeljem Loške koče že zgodnjega leta 1950. Snežne razmere so bile v sedemdesetih in začetku osemdesetih kar solidne. Seveda pa umetnega zasneževanja pri nas še nismo poznali in tudi pri teptanju prog nismo bili tako zahtevni kot danes. Že leta 1973 je bil v mednarodnem merilu homologiran veleslalom Loka na progi, ki pelje z vrha Starega vrha z višine 1205 m mimo zgornje postaje žičnice do skoka čez Vojaško cesto na nadmorski višini 880 m. Po Kranjski gori in precej pred Pohorjem pa je imel Stari vrh že od leta 1975 homologacijo za smuk s 565 m višinske razlike iz istega starta kot za veleslalom na smučišče Valentin do 640 m nadmorske višine. Slalom Luša, speljan na delu veleslaloma s ciljem na 970 m, je bil homologiran leta 1982. Od leta 1984, takoj ko se je uveljavila nova alpska disciplina super-veleslalom, smo pridobili najprej provizorično in leta 1986 stalno homologacijo še zanjo. Z umetnim zasneževanjem na spodnjem delu smukaške proge, imenovanem Valentin, je nastal nov kakovosten teren, primeren zlasti za mlajše kategorije. Na njem sta bila mednarodno homologirana slalom in veleslalom konec leta 1999. Sploh so starovrška smučišča razgibana in raznolika, dovolj težka za največja tekmovanja in vrhunske treninge, obenem pa dovolj lahka za začetnike.

Prav kakovost smučišč na Starem vrhu je bila ena od osnov za prodor loškega smučanja v vrh tedaj jugoslovanskega in ne nazadnje svetovnega alpskega smučanja.

Smučišča na Soriški planini so za množičnejše smučanje postala dostopna, ko je v sredini sedemdesetih let Športno društvo Iskra pod vodstvom Jožeta Benedičiča postavilo prvo vlečnico pod Lajnarjem. Ko je leta 1977 upravljanje žičnic na Starem vrhu prevzela Temeljna telesnokulturna skupnost (TTKS) Škofja Loka, je bila ena izmed prvih nalog izgradnja centra Soriška planina, ki se je začela uresničevati z letom

1980 s postavitvijo vlečnice Lajnar. Soriška planina je zakladnica snega, ki navadno pade decembra, skopni pa sredi aprila. Zaradi svoje lege: smučišča so na nadmorski višini 1300 do 1510 m, proti severu odprta za mrzle vetrove iz Julijskih Alp, ki na jugu preko Baške grape naletijo na toplo primorsko podnebje, in rezultat tega je obilica snega. Slovensko smučanje je Soriška planina reševala vrsto let. Nanjo so se orientirali domači klubi, redno pa so prihajali Ljubljanci, celo Gorenjci – Kranjčani, Blejci, Tržičani – niso bili redki gostje. Tudi na Soriški planini je v mednarodnem merilu za slalom homologirana proga Lajnar. Za preostale discipline smučišče nima dovolj višinske razlike.

Loška koča na Starem vrhu je bila v lasti smučarskega kluba do 13. februarja 1973, ko je bila prodana podjetju Transturist za 10 milijonov takratnih dinarjev, plačljivih v 2 obrokih za nazaj kot sponzoriranje kluba za leto 1971 in 1972. Upravljanje koče je zahtevalo veliko skrbi in časa. Vedeti moramo, da je, preden so bile zgrajene žičnice na Starem vrhu, obisk v zimskem času začel upadati, saj so takrat smučarji raje zahajali v Kranjsko goro, na Krvavec, Vogel in Zelenico, kjer so bile žičniške naprave zgrajene nekaj let prej. Zato so bile težave še večje. Upravni odbor je praktično vsako sejo posvečal koči, namesto da bi se brigal za razvoj tekmovalnega smučanja, kar je bila njegovo osnovno vodilo. Alpska šola je bila namreč takrat v največjem razmahu. Prodaja koče Transturistu je bila smiselna tudi zato, ker je žičnice zgradilo prav to podjetje.

Žigosanje na vrhu Triglava. Planinski pobod pionirjev

Financiranje kluba

V sedemdesetih je popularnost smučanja v Sloveniji in v Loki naraščala iz leta v leto. Z Alpsko šolo nismo dosegli le kakovostne baze v otroških, tedaj pionirskih vrstah, ampak tudi močno povečali število aktivnih tekmovalcev. Finančna sredstva so bila večni problem kluba, tako kot v drugih športih nasploh. Toda smučarija zahteva mnogo večja vlaganja. Oprema niso le trenirke, copati in dresi, ampak še smučarski čevlji, zaščitna oblačila in več parov smučí. Plačevati je bilo treba karte za žičnice, vožnje na treninge, če naštejemo le stvari, ki se jim v drugih športih lahko izognemo.

Za ponazoritev, boljše poznavanje tedanjih razmer naj navedem dopis Oddelka za družbene službe in občo upravo Skupščine občine Škofja Loka z dne 24. junija 1968, torej v času, ko je začel klub več vlagati v osnovno dejavnost:

„Svet za kulturo in telesno vzgojo je mnenja, da se, zaradi sedanje materialne situacije in ker ni podatkov, da bi dobili primerne tečajnice, ki bi vložena sredstva vrnil, alpska smučarska šola zaenkrat odloži.“

Društva in klubi, ki imajo smučarske sekcije, naj posvečajo posebno skrb mladincem, tiste, ki pokažejo kvaliteto, pa naj se na podlagi izbirnih tekem v občini, kasneje pošlje v šolo. Povdarek je treba dajati masovnosti v splošni smučarski šoli v šolskih zimskih počitnicah. To dejavnost je v okviru šol in klubov podpreti.“

Iz dopisa je jasno razviden odnos občine do prizadevanj skupine amaterskih delavcev, ki so hoteli smučarski šport pripeljati na višjo raven. Seveda zaradi tega mnenja niso obupali. Rezultati te odločitve in seveda prizadevnega dela so nam danes znani. Škofja Loka se lahko ponaša z vrhunskimi uspehi, kot so med drugim tudi medalje s svetovnih prvenstev. Kasneje se je odnos občine spremenil in zlasti po letu 1976, ko so bili sprejeti t. i. portoroški sklepi, je dobilo smučanje mesto med prednostnimi športi v Škofji Loki, kar se je najbolj kazalo v višini sredstev.

Ne glede na razmeroma urejeno financiranje s strani občine, med drugim sta bila plačana tudi dva profesionalna trenerja, je sredstev za dejavnost vedno manjkalo. Vendar vse tja do devetdesetih let ni bilo pretiranega sofinanciranja staršev. Celo več, z udarniškim delom so si starši in tekmovalci lahko pridobili delež, s katerim so nabavili letne karte na Starem vrhu oziroma kasneje v okviru DO Šport in rekreacija še na Soriški planini. V udarniško delo so se štele akcije čiščenja terena na Starem vrhu in sodelovanje pri organizaciji smučarskih tekmovanj. Vodili smo posebne spiske na tabelah, ki so visele v klubu, da jih je lahko vsak videl in kontroliral. Upravni odbor je sprejemal kriterije za delitev letnih kart, po katerih so starši lahko svoje deleže prepustili svojim otrokom. 19. decembra 1972 je bil na primer sprejet tudi sklep, da bo od sezone 72/73 vsak tekmovalec prispeval za smučí, s tem da bo klub imel lastniško pravico do njih dve leti.

Kakor koli že, sredstva občine niso nikdar predstavljala več kot polovice, največkrat komaj tretjino potrebnega, zato je bilo treba denar iskati drugje. Stalen vir dohodkov je bilo sponzorstvo pokrovitelja, podjetja Alpetour, večkrat tudi v obliki prevozov. Pomemben vir v sedemdesetih in osemdesetih letih je bilo organiziranje sindikalnih tekmovanj. V tem času je skoraj vsako podjetje priredilo tekmo. Najbolj zanimive so bile tekstiliade, tekme gradbincev, zdravnikov, občinska prvenstva.

Sindikalne tekme so bile navadno bolj zahtevne od FIS tekmovanj. Tekmovalci so bili zagreti, na smučanje se bolj ali manj niso spoznali. Vsaka od prej navedenih skupin je imela bolj ali manj samosvoj, ponavadi zahteven sistem točkovanj. In zgodilo se je, da smo včasih pri razglasitvah napravili napake, kar je povzročilo veliko razburjenja. Najbolj mi je ostala v spominu tekstiliada na Voglu leta 1972. V lepem, sončnem, a vetrovnem vremenu smo bili med štartom in ciljem povezani z vokitokiji. Tedaj je bila tehnika še na nizkem nivoju in v vetru se nismo slišali, le videli. Ročno merjenje je dalo seveda čudne rezultate. Na razglasitvi smo potem doživljali neprijetne trenutke. To je bila edina tekma, ki smo jo zaradi napak morali ponoviti. Seveda tekstiliade nismo nikoli več organizirali oziroma nam je niso zaupali, čeprav je SK Alpetour kasneje zaslovel kot eden najboljših organizatorjev tekmovanj v Sloveniji.

Osemdeseta leta

20. junija 1979 se je na občnem zboru SK Alpetour poslovil dolgoletni predsednik Janez Gašperšič. V svoje zadnje poročilo je med drugim zapisal popotnico za naslednje desetletje: *«Spominjam se, da sem na zadnjem občnem zboru v poročilu napisal – citiram: Pri presoji vrednosti doseženih rezultatov moramo ostati trezni in jih realno vrednotiti. Če analiziramo dosežene rezultate na mednarodnih tekmovanjih ugotovimo, da so zaostanki naših tekmovalcev v primerjavi z najboljšimi Evropejci še vedno preveliki.»*

To je bilo v času, ko je Boris Strel že dosegel prvo jakostno skupino v veleslalomu med najboljšimi smučarji na svetu. Inventura, ki jo je naredil stari predsednik za sezoni 77/78 in 78/79, je bila naslednja:

- * prodor Borisa Strele in Jožeta Kuralta v svetovno elito,
- * nekaj lepih rezultatov Tometove v mednarodnem merilu,
- * uvrstitev Knifica, Miheličeve in Hafnerjeve med prvih deset na mednarodnem evropskem prvenstvu pionirjev (op. pisca: mišljeno mednarodno otroško tekmovanje Trofeo Topolino v Trentu, Italija).
- * 15. mesto Horvata na evropskem mladinskem prvenstvu v slalomu,
- * osvojitve vseh treh naslovov državnega prvaka med mlajšimi mladinci za Dušana Grašiča,
- * osvojitve vseh treh kolajn na prvenstvih SRS v Slovenskem pokalu in vidne uvrstitve na prvenstvih SFRJ,
- * osvojitve prvega mesta ekipno v Slovenskem pokalu,
- * osvojitve prvega mesta v ekipnem točkovanju za prvenstvo SFRJ,
- * dosežen sloves najboljšega organizatorja tekmovanj v SRS, po rezultatih ankete je bilo najbolje organizirana smučarska prireditev prvenstvo SRS za cicibane in cicibanke na Starem vrhu v izvedbi SK Alpetour,
- * v moški reprezentanci A sta bila 2 člana (Strel in Kuralt), v ženski reprezentanci A so bile 3 članice (Tome, Oblak, Pintar, ki je žal zaradi bolezni morala predčasno nehati), v moški B 1 član, v ženski B 3 članice, v mladinski moški 5 mladincev in v pionirski 3 pionirji in 3 pionirke.

Leta 1979 je tekmovalo 56 cicibanov in cicibank, 44 pionirjev in pionirk in 25 mladincev in članov – moških in ženskih. V sezoni 1977/78 je SK Alpetour izvedel

Klubski dan na Soriški planini aprila 1979

34 in v sezoni 1978/79 21 tekmovanj različnega ranga od mednarodnih do sindikalnih. Poleg Pokala Loka leta 1978 je bilo najpomembnejše državno prentstvo za člane in članice, ki je bilo zaradi pomanjkanja snega predstavljeno v Kranjsko goro (tam pa nas je skoraj zasul novozapadli sneg). Na koncu desetletja je bilo registriranih 110 smučarskih sodnikov, Matjaž Hafner je bil že od leta 1975 tehnični delegat FIS. Jaro Kalan je izpit opravil leta 1978. Iz finančnega poročila je razvidno, da so bili prihodki 759.000 din, od tega približno 20 % od TTKS in 15 % od pokrovitelja, podjetja Alpetour.

V sedemdesetih letih se je klub nehal ukvarjati s teki in skoki, ki so bili pred tem pomembna dejavnost loških smučarjev. Kot prireditelji smo sicer redno sodelovali pri organizaciji tekaških in biatlonskih tekmovanj v okviru prireditve »Po stezah partizanske Jelovice«. Sem ter tja pa se je v Škofji Loki in okolici vedno našel talentiran posameznik, ki se je ukvarjal s tekom. Najbolj poznan je Ivo Čarman, sovaščan Jožeta Kuralta pri Svetem Duhu. Ivo je bil v letih 1980 do 1984 aboniran na prva mesta na državnih prvenstvih v tekih do 18 km. Na 30 km je zmagal v letih 1981 in 1982, tedaj še na najdaljši progi na 50 km. Udeležil se je olimpijskih iger v Lake Placidu 1980 (33. na 30 km in 41. na 15 km) in v Sarajevu 1984 (35. na 15 km in 40. na 30 km) ter svetovnih prvenstev v nordijskih disciplinah v Seefeldu 1985 (39. na 15 km in 40. na 30 km) in Oberstdorfu 1987 (37. na 50 km in 41. na 15 km). Danes je Čarman uspešen podjetnik v izdelovanju športnih oblačil.

Ne smemo pozabiti tudi Milene Kordež iz znane družine smučarskih tekačev z Jamnika, ki že dolgo let živi v Škofji Loki, bila je tudi pedagoški vodja v smučarskih razredih na Gimnaziji, v sedemdesetih letih pa najboljša tekačica v Jugoslaviji. V teku

na 5 km je osvojila zaporedoma štiri državne naslove in na 10 km pet, in to v letih od 1972 do 1977. Sodelovala je tudi na zimskih olimpijskih igrah v Innsbrucku leta 1976 in dosegla 37. mesto na 5 km in 39. na 10 km.

Prvo polovico osemdesetih let so zaznamovali trije dogodki, ki so pomenili za člane SK Alpetourja in najbrž tudi za Loko pomemben vstop v svet. Januarja 1981 smo organizirali Evropsko mladinsko prvenstvo v alpskih disciplinah na Starem vrhu, februarja 1982 je Boris Strel osvojil bronasto kolajno na svetovnem prvenstvu v alpskem smučanju v Schladmingu, prvo sploh za Slovenijo ali takratno Jugoslavijo, in februarja 1984 so se zgodile olimpijske igre v Sarajevu, kjer smo Ločani sodelovali kot tekmovalci in soorganizatorji.

9. mladinsko evropsko prvenstvo v alpskih disciplinah,

28. januar – 1. februar 1981

Ideja o organiziranju evropskega mladinskega prvenstva se je porodila že leta 1975 z željo, da bi kandidirali za prvenstvo leta 1977, ko ga je dobila Kranjska gora. Za prevzem prvenstva 1981 smo se odločili zelo na hitro. 2. oktobra 1980 je Janez Šter na seji Izvršnega odbora kluba, ki ga je takrat vodil Frane Poljanec, predlagal, da prevzamemo organizacijo. To naj bi bilo zadnje evropsko prvenstvo, odslej le še svetovna, in Mednarodna smučarska zveza FIS očitno ni dobila primerne organizatorja. Bili smo zelo drzni, da smo se lotili tega zalogaja. Vedeti moramo, da je bil Pokal Loka v februarju 1981 normalno na sporedu, zato je bilo treba finančna sredstva podvojiti. S tem da udeležencem mladinskega prvenstva nismo bili dolžni plačati bivanja. Generalno pokroviteljstvo je prevzelo Industrijsko montažno podjetje (IMP) Ljubljana. Organizacijski odbor je vodil tako kot vse dotedanje Pokale Loka Janez Šter, častni predsednik je bil Stane Dolanc.

Same tehnične izvedbe se nismo bali. Imeli pa smo peklensko srečo. Snežne in vremenske razmere na Starem vrhu so bile idealne. Ves čas tekem, ki so trajale cel teden od 25. januarja do 1. februarja 1981 v smuku, veleslalomu in slalomu za dekleta in fante, torej 6 tekem FIS, je bilo nebo brez oblaka in temperature pod ničlo. Snežna odeja je bila tanka in oba mednarodna delegata, Hubert Pirehner iz Avstrije in Gildo Siorpaes iz Italije (sicer nekdanji vrhunski tekmovalec), sta se bala, da ga bo zmanjkalo. Takih razmer nismo imeli nikdar prej, niti pozneje.

Nastopilo je 57 mladink in 79 mladincev iz 18 evropskih držav in iz Kanade. Med njimi so bila tudi imena, ki so pozneje krojila usodo svetovnega pokala: Carole Merle, Michaela Gerg, sestre Tlalka, Blanca Fernandez Ochoa, Günther Mader, Franck Piccard, Markus Wassmaier, Rok Petrovič, Tomaž Čizman, da naštejem samo najbolj zveneče. V jugoslovanski reprezentanci so iz našega kluba nastopili Darja Porenta in Mateja Ravnikar ter Dušan Grašič, Luka Knific in Robi Klakočar. Žal zaradi poškodbe ni nastopil Uroš Peternel, ki je bil takrat med najboljšimi mladinci. Najbolj uspešen med Jugoslovani je bil Rok Petrovič, šesti v veleslalomu. Med našimi se je v kombinaciji na deveto mesto uvrstil Dušan Grašič.

Brez težav seveda ni šlo. Največ preglavic nam je povzročila namestitvev udeležencev. V Škofji Loki ni bilo dovolj prenočitvenih zmogljivosti, zato smo jim morali rezervirati prostore v Kranju in okolici Medvod. Avstrijci so se na začetku razburjali,

ker smo jih poslali v hotel Kanu pri Smledniku. Pozneje so ugotovili, da so imeli najboljše bivalne razmere. Kaže, da so nekateri predstavniki velikih smučarskih dežel kar malo dvomili, da smo Ločani sposobni izpeljati prvenstvo brez težav. Na moškem veleslalomu so nam najbrž zato zakuhali še tretjo vožnjo. Drugi tek je razsodišče po protestu nekaterih ekip razveljavilo po triinidesetem tekmovalcu, ker naj bi ob progi motili rezervni koli. Ko je bilo prvenstvo že zdavnaj zaključeno, je administracija v FIS-i iz prejete dokumentacije ugotovila, da je bilo na moškem slalomu premalo vratic in tekma ne more biti verificirana. Po medsebojnem dopisovanju, tudi težkih besedah z Italijanom Siorpaesom, ki nam je na tekmovalstvu kar malo grenil življenje, se je vse končalo v redu. Najbolj so se oddahnili Švedi, ker bi njihov Jonas Nilsson, ki je zmagal v slalomu, izgubil zelo dobre točke FIS.

Ne glede na nekaj zgoraj opisanih napak so po končanem tekmovalstvu pohvale prihajale iz vrst udeležencev, predstavnikov FIS in novinarjev. Oto Giacomelli je v Delu med drugim zapisal: *«...zdi se, da je pomembnejše od vsega tega, kako je Škofjeločanom uspelo ustvariti ravnotežje med športom in organiziranjem športnih tekmovalj. ... Srečali smo se torej z razmeroma redkim primerom v našem športu, ko je nekemu kraju uspelo povezati vse prvine, ki bi morale biti v ospredju, kadar se lotevamo organizacije velikih športnih tekmovalj»*. Gildo Siorpaes je v svojem delegatskem poročilu, ki ga delegat pošlje na FIS in klubu organizatorju, napisal: *«Odlična organizacija tekmovalja, a na žalost premajhno mesto za tako veliko prireditev»*.

9. mladinsko evropsko prvenstvo v alpskih disciplinah na Starem vrhu MEP 81

Velik dosežek tega tekmovanja na visokem mednarodnem nivoju je bilo brezhibno lastno merjenje časov v rokah Loka Timinga in inovativna računalniška obdelava s pisanjem vseh potrebnih listin v okviru ERC Alpetour pod vodstvom Frančka Rebca. Dvojezični obrazec za izpisek rezultatov so potem kopirali drugi slovenski klubi. Franček je tedaj že par let vodil tudi kategorizacijo tekmovalcev za potrebe smučarske zveze.

Svetovno prvenstvo v alpskem smučanju, Schladming, februar 1982

Decembra 1981 je Boris Strel v Cortini zmagal v veleslalomu za svetovni pokal – še leta 2000 edina slovenska zmaga v tej disciplini med moškimi. V slovenskem časopisu so se pojavili naslovi kot »Veleslalomski direktissima B. Strela z olimpijske Tofane«. S tem je Boris, poleg Bojana Križaja postal velik adut za bližnje svetovno prvenstvo v avstrijskem Schladmingu. Pričakovanja so bila velika in Slovenci so 3. februarja prvič okupirali avstrijsko zimsko letovišče. Iz Škofje Loke sta pripeljala dva avtobusa navijačev. In zgodilo se je. Po prvi vožnji je vodil Steve Mahre (ZDA), na 4. mestu je bil Bojan Križaj in šele na sedmem Boris. Toda v drugi je Boris dosegel najboljši čas, kar mu je zadostovalo za bronasto kolajno, prvo jugoslovansko kolajno v smučanju na prireditvah najvišje ravni. Veselje je bilo nepopisno. Časopisi so pisali, da so loški navijači poskakali s tribun in sprožili tako slavje, da se je okoli Strela gnetlo skoraj več fotoreporterjev kot okoli svetovnega prvaka Steva Mahra in drugouvrščenega Ingemarja Stenmarka. Uradni napovedovalec na tekmah v Schladmingu, Michael von Horn, sicer podžupan Kitzbühla, je posebej pozdravil vse

Slavje med našimi v Schladmingu 3. februarja 1982: Boris Strel, bronasta kolajna

jugoslovanske prijatelje (= loške navijače), jim čestital za Borisovo kolajno in dejal, da so organizatorji zadovoljni tudi zaradi tega, ker so predstavili novo pijačo svetovnega prvenstva, ovomaltin (vroča čokolada) s pristnim slovenskim žganjem. Omeniti velja, da so se Ločani že vozili proti domu, ko so ugotovili, da imajo lahko le enkrat v življenju priložnost, da prisostvujejo podelitvi kolajne svetovnega prvenstva loškemu smučarju in so se po 30 km obrnili in potem slavili Borisa tudi pri slovesni razglasitvi na trgu v Schladmingu.

Zadnji dan prvenstva, v nedeljo, je Bojan Križaj prismučal še srebrno kolajno v slalomu, tako da je ob povratku smučarjev na izhodu iz ljubeljskega tunela tisto nedeljo zvečer vrelo, nadaljevalo pa se je v Zvirčah pri Trziču in v Škofji Loki. Smučarska Gorenjska tisto noč ni spala.

Navado obiskovanja velikih tekmovanj so loški ljubitelji smučanja ohranili do danes.

Kadri

V osemdesetih letih so SK Alpetour vodili trije predsedniki. Leta 1979 je taktirko od Janeza Gašperšiča prevzel Franc Poljanec. Po treh letih je predsednikovanje predal Tonetu Koširju, ki je z njemu znano redoljubnostjo in prizadevnostjo vodil klub do leta 1988, ko se je v delo vključil nekdanji župan Matjaž Čepin. Ves ta čas in še delno v sedemdesetih je bil tekmovalni del v rokah profesionalnih trenerjev, Jara Kalana od leta 1971 do 1989, ko je prevzel vodenje ženske državne reprezentance, in Jerneja Plajbesa od leta 1973 do 1995, ko se je tudi vključil v reprezentančno

Jaro Kalan in Jernej Plajbes s pokalom najboljšega kluba v sezoni 1978/79. 15. aprila 1979 v Železnikih

delo. Jaro je treniral člane in mladince, nad pionirji je bedel Jernej. Njima gre glavna zasluga za uspešen razvoj alpskega smučanja v Škofji Loki. Po njunih odhodihi so poklicni trenerji postali Matjaž Pretnar, Dušan Grašič, Tomaž Šturm, Niko Kalan, Uroš Peternel in Igor Svetina. Nekaj let so bili zaposleni celo trije poklicni trenerji. Njim so pomagali honorarni trenerji. Iz Medvod sta se že v začetku sedemdesetih priključila Tone Tome in Rajko Knific, slednji je v klubu pomagal skoraj 25 let. Spisek pomočnikov je dolg. Jarotu je največ pomagal njegov brat Janek. Za najmlajše – cicibane so skrbeli honorarni trenerji Jana Hafner, Franček Rebec, Ivan Miklave in pozneje nekdanji tekmovalci Janez Dekleva, Roman Rozman, Boštjan Gašperšič, Mitja Valič, Urša Hafner, Mojca Ogris, Tadeja Dolinar in drugi. Ves ta čas je alpsko komisijo vodil Matjaž Hafner, sodnike Božo Valič in z njim še Anča Kalan. Pri organizaciji tekmovanj je bil nepogrešljiv Gašper Zakotnik, kot vodja žičnic na Starem vrhu. Sicer pa se je, poleg trenerjev, sčasoma oblikoval žal le ozek krog ljudi, brez katerih skoraj ni bilo tekme. To so bili Božo Valič (predvsem na začetku osemdesetih in prej), Ivan Miklavc, Janek Kalan, Janez Franko kot gospodar, Franc Kemperle za pisarniške posle, Anča Kalan za iskanje nagrad, smučarske tečaje, pokal Ciciban, Edo Lesjak za sindikalne tekme, v devetdesetih še Janez Dekleva, za računalniško obdelavo Franček Rebec in Iztok Kolenc, merjenje je bilo vedno zaupano Loka Timingu, za ozvočenje je v devetdesetih poskrbel Tomaž Rupnik. Verni zapisovalec in fotograf smučarskih dogodkov je bil vse to obdobje Peter Pokorn.

V tem času so imeli Ločani pomembno vlogo tudi v jugoslovanski in slovenski zvezi. Janez Šter je bil podpredsednik za gospodarske zadeve in je tedaj uspešno urejal finančno plat zveze, Matjaž Hafner je bil 15 let predsednik slovenskega Odbora za alpsko smučanje in tudi član komiteja FIS za otroška in mladinska vprašanja. V tem času smo temeljito uredili tekmovalni sistem. Tekmovanja so bila do tedaj naključna, odvisna od pripravljenosti in volje klubov. Redna so bila le prvenstva. Ustanovili smo tudi tekmovalne skupnosti. ERC Alpetour pod vodstvom Frančka Rebca pa je začel računalniško obdelovati kategorizacijo.

Ni odveč omeniti, da iz našega konca Slovenije iz Selške doline prihajata svetovno uveljavljena smučarska trenerja brata Filip in Aleš Gartner. Oba v svojih letih solidna tekmovalca, ki sta kasneje začela delati kot trenerja v domačem klubu ŠD Alples iz Železnikov. Filip, ki je študiral v Mariboru, je nadaljeval kariero v mariborskem Braniku in za Tonetom Vogrincem prevzel moško reprezentanco Jugoslavije, Aleš nekaj let kasneje žensko. Zaradi nesporazumov sta šla v svet na Norveško, Kanado, Filip tudi v Avstrijo. Aleša je sredi dela zadel srčni infarkt.

Pri delu smučarskih reprezentanc so sodelovali vsi naši profesionalni trenerji in tudi nekateri amaterski. Treba je povedati, da v klubu ni bilo vedno posluha, če so bili trenerji odsotni zaradi reprezentančnih treningov. K sreči je bila velika večina naših tekmovalcev zlasti konec sedemdesetih in v osemdesetih letih v reprezentančnih vrstah.

Olimpijske igre Sarajevo 1984, 8.–19. februar

Ko je Sarajevčanom uspelo s kandidaturo za olimpijske igre, so se začeli pogumno ozirati proti slovenskim klubom. Res je, da so njihovi tekmovalci redno prihajali

na tekme v Slovenijo in smo se z njimi dobro razumeli. Že aprila 1981 smo se peljali v Sarajevo z vlakom s posebnim vagonom, ki ga je imel SK Željezničar za svoje športnike, na smučarsko tekmovanje ob obletnici osvoboditve Sarajeva. Člani SK Željezničar so nam pokazali sarajevske znamenitosti, na Jahorini pa je bilo tek-

XIVèmes jeux olympiques d'hiver
Sarajevo 1984

XIV Olympic Winter Games
Sarajevo 1984

XIV zimske olimpijske igre
Sarajevo 1984

GIANT SLALOM MEN			SLALOM GEANT HOMMES		VELESALALOM MUŠKARCI		
UNOFFICIAL RESULTS			RESULTATS OFFICIEUX		NEZVANICNI REZULTATI		
JURY			TECHNICAL DATA				
TD FIS	BAUMGARTNER, F.	(SUI)	NAME OF THE COURSE				
REFEREE	WANGER, H.	(FRG)	OLYMPIA				
ASSISTANT-REF.	FERRONATO, B.	(ITA)	START	1745 H			
CHIEF OF RACE	SENCAR, D.	(YUG)	FINISH	1363 H			
CHIEF OF COURSE	KLINAR, A.	(YUG)	VERTICAL DROP	382 M			
START REFEREE	CONRAD, C.	(FRA)	FIS HOMOLOG. NO. 1777/28/82				
FINISH REFEREE	POLEY, C.	(AUT)					
COURSE SETTER			1ST RUN	2ND RUN			
			EMILSON, U.	(SWE)	GARTNER, F.	(YUG)	
FORERUNNERS			-A- SITAR, PETER	(YUG)	-A- CERKOVNIK, TOMAZ	(YUG)	
			-B- CERKOVNIK, TOMAZ	(YUG)	-B- BECK, FLORIAN	(FRG)	
			-C- KURALT, JOZE	(YUG)	-C- KURALT, JOZE	(YUG)	
NUMBER OF GATES	56		55				
START TIME	10 H 00		13 H 30				
WEATHER:	SUNNY		SUNNY				
SNOW:	GOOD		GOOD				
TEMP. START:	-13.4		-11.8				
TEMP. FINISH:	-09.2		-07.6				

RA	ST	CODE	COMPETITOR-----		TIME	TIME	TOTAL
NK	NO	NR	SURNAME, NAME	NAT	1ST RUN	2ND RUN	Time
1	12	51122	JULEN, MAX	SUI	1:20,54	1:20,64	2:41,18
2	6	31016	FRANKO, JURIJ	YUG	1:21,15	1:20,28	2:41,43
3	2	35020	WENZEL, ANDREAS	LIE	1:20,64	1:21,11	2:41,75
4	3	05057	GRUBER, FRANZ	AUT	1:21,03	1:21,05	2:42,08
5	11	31067	STREL, BORIS	YUG	1:21,23	1:21,13	2:42,36
6	8	05216	STROLZ, HUBERT	AUT	1:21,47	1:21,24	2:42,71
7	4	29216	GIORGI, ALEX	ITA	1:22,05	1:20,95	2:43,00
8	14	53235	MAHRE, PHILLIP	USA	1:22,09	1:21,16	2:43,25
9	5	31028	KRIZAJ, BOJAN	YUG	1:22,18	1:21,30	2:43,48
10	1	51077	GASPOZ, JOEL	SUI	1:21,98	1:21,62	2:43,60
11	7	51043	BUERGLER, THOMAS	SUI	1:21,75	1:22,09	2:43,84
12	13	29160	ERLACHER, ROBERTO	ITA	1:22,36	1:21,73	2:44,09
13	19	20118	HIRT, EGDON	FRG	1:22,45	1:21,66	2:44,11
14	32	19048	BOUVET, DIDIER	FRA	1:22,16	1:22,09	2:44,25
15	24	29454	TOETSCH, OSWALD	ITA	1:22,94	1:22,03	2:44,97

Rezultatna lista veleslaloma 14. olimpijskih iger v Sarajevu leta 1984

movanje, ki smo ga pripravili skupaj. Od 11.–25. februarja 1982 so na Bjelašnici na generalki za olimpijske igre, najprej na državnem prvenstvu za člane in članice v vseh disciplinah, in 24.–25. še na slalomu in veleslalomu za evropski pokal sodelovali Gašper Zakotnik, Božo Valič, Janez Šifrer, Srečko Tušar in Matjaž Hafner. Na treningu smuka si je Boris Strel po izrednem uspehu na svetovnem prvenstvu v Schladmingu grdo zlomil nogo. Od 19. do 28. januarja 1983 so na smuku za svetovni pokal, generalki za olimpijske igre, pomagali Gašper Zakotnik, Božo Valič, Janez Šifrer, Ivan Miklavc, Silvo Logonder, Srečko Tušar in Matjaž Hafner. Do olimpijskih iger so bili še obiski v Sarajevu s sestanki tehničnega odbora, na katerih je sodeloval Gašper Zakotnik.

Ločani smo skupaj z Mariborčani in Blejci ter seveda domačini sodelovali pri organizaciji moških tekem na Bjelašnici, ki je bila takrat še bolj ali manj novo smučišče. Na Jahorini so pomagali Kranjskogorci in Ljubljancani. Že sredi januarja 1984 se je začelo s pripravami na terenu. Pomočnik vodje prog za slalom je bil Gašper Zakotnik, njegov šef je bil Zdravko Plavšič, brat kasneje dobro znane Biljane Plavšič ene od vodij bosanskih Srbov med vojno v Bosni. Na progi za veleslalom je bil vodja Andrej Klinar z Bleda, njegov pomočnik pa Božo Valič. Kot vodje posameznih skupin urejevalcev so bili še Silvo Logonder, Janez Žagar in Ivan Miklavc. Vojsko je usmerjal Srečko Tušar. Delo na Bjelašnici je bilo razdeljeno tako, da so Blejci in Ločani skrbeli za slalom in veleslalom, Mariborčani za smuk. Pomočnik sekretarja za moško tekmo je bil Matjaž Hafner. In da ne pozabimo Franca Kemperleta, na Igmanu je bil na tekih sodnik na progi.

Bjelašnica je divja planina in v času olimpijskih iger je pokazala svoje zobe. Smuk je bil planiran v prvem tednu iger, pa so ga zaradi stalnih padavin in predvsem hudega vetra ves čas odlagali. Tako je bil prej izveden celo veleslalom. Urejevalci prog so napravili ogromno delo, velikokrat je bilo treba na delo že ponoči. Proge so se utrjevale z vodo z gasilskimi cevmi, ki so včasih tudi zmrznile. V kritičnih trenutkih so na smuku pomagale vse ekipe na Bjelašnici. Kakor koli že, na koncu se je vse srečno končalo. Smuk je lepo uspel, presenetljivo je zmagal Amerikanec Bill Johnson (o njem je bil posnet film, ki so ga snemali tudi v Škofji Loki) pred favoriziranimi Avstrijci. Za največje veselje je poskrbel Jure Franko, ki je z drugim mestom v veleslalomu osvojil prvo jugoslovansko kolajno na olimpijskih igrah. Mnogi pa so pozabili, da je bil odličen tudi Boris Strel na petem mestu in Bojan Križaj na devetem. Jože Kuralt v veleslalomu ni štartal. V slalomu se ni izteklo po naših predvidevanjih. Križaj je bil sedmi, Cerkovnik enajsti in Kuralt trinajsti. Omeniti je treba, da je kot predtekmovalec na smuku sodeloval neutrudni Dušan Grašič. Na ženskih tekmah, ki so se odvijale na Jahorini, je tekmovala Nuša Tome, ki je bila 23. v veleslalomu.

Domov smo se vsi Slovenci odpeljali takoj drugi dan po končanih tekmah z Alpetourovim avtobusom. Ločani smo si od organizatorjev izborili 20 hal plastičnih mrež, ki jih še petnajst let po olimpijadi uporabljamo na naših tekmah.

S Sarajevčani smo dobre stike še vzdrževali. Aprila istega leta so šli tekmovalci na veleslalom »Osvoboditev Sarajeva«. Naslednje leto, prav tako aprila, smo se ob Dnevu železničarjev udeležili tekmovanja na Bjelašnici. Največ pa so sarajevskemu klubu

pomagali Matjaž Pretnar, Boštjan Gašperšič in Roman Rozman, ki so se pri njih zaposlili kot profesionalni trenerji v letih 1985 do 1988. V tem obdobju, od olimpijskih iger do vojne leta 1992, so bosanski smučarji igrali kar vidno vlogo v jugoslovanskem smučanju.

Po tragičnih dogodkih v Bosni smo bili 6. in 7. februarja 1999 na prvi tekmi na Bjelašnici. Vse žičniške naprave in hoteli ter gostišča, ki so bili zgrajeni za olimpijado, so bili uničeni. S pomočjo donatorjev so delno usposobili glavno sedežnico. Zaradi možnih minskih polj smo lahko smučali le na omejenem terenu. Meteorološka postaja, ki je bila simbol Bjelašnice in na olimpijskem smuku tudi štartno mesto, ni bila dosegljiva. Sarajevčani so organizirali mednarodno otroško tekmovanje 1. kup ZOI 84 pod parolo »Otroci za mir v svetu«. Med zmagovalci je bila v slalomu za mlajše pionirke Maja Dekleva. Sarajevčane smo povabili na Pokal Loka. In prišli so pod vodstvom Zorana Doršnerja, ki je celo naše gore list. Povedal je, da je v sorodu z Deisingerji s Placa. Imel je dva sinova, ki sta bila oba med najboljšimi bosanskimi smučarji. Starejši Jan je padel med bosansko vojno. Mlajši Ilja je odšel v Ameriko, kjer pripravlja doktorat iz fizike.

Devetdeseta leta

Po dveh zelo uspešnih desetletjih je prišlo obdobje suše. Iz zgodovine Pokala Loka se vidi, da smo od leta 1986 pa vse do leta 2000 le dvakrat imeli tekmovanje na Starem vrhu. Slabe zime so bile eden glavnih vzrokov, da je zanimanje za smučanje začelo upadati. Nekaj so k temu prispevale tudi modne muhe, v tem času je postal popularen tenis. Predvsem pa so pripomogle splošne razmere v državi, kajti smučarski šport so si dejansko lahko privoščili le še redki, premožnejši ali zelo navdušeni. V primerjavi s prejšnjim obdobjem se večina staršev ni ogrela za delo v klubu, ki je tako slonelo le na peščici. Marsikateri starši so mislili, da svojega otroka dajo k vadbi v klub, kot da bi šli v otroški vrtec.

Po drugi strani je bil SK Alpetour dolga leta edini klub v Sloveniji s kakovostnimi tekmovalci v skoraj vseh starostnih kategorijah, kar je bila organizacijsko in finančno zelo zahtevna naloga. Kljub temu je vztrajnostna sila delovala še tja do sredine devetdesetih. Tako smo bili leta 1995 še vedno tretji klub v državi. K sreči se tudi financiranje našega športa v neodvisni Sloveniji in v Škofji Loki ni spremenilo na slabše. Celo vozní park, ki je bil vsa leta ena večjih težav in od katerega je smučarija zelo odvisna, se je v zadnjih petih letih bistveno izboljšal. Seveda se je precej povečal samopríspevek staršev. Vendar Slovenci pri tem nismo nobena izjema. Vsa smučarska Evropa od Skandinavije do Italije se gre smučarijo na isti način, s sofinanciranjem staršev.

V zadnjih letih desetletja se položaj izboljšuje. Naklonjene so nam zime, starovrška smučišča bodo kmalu umetno zasneževana. Smučanje spet postaja zanimivejše in vpis v najmlajše selekcije se povečuje. Izoblikovala se je tudi skupina mlajšega kadra na čelu z Janezom Deklevo, ki loški smučarski vlak uspešno pelje naprej.

Ne smemo pa pozabiti še nekaterih nekdanih tekmovalcev Alpetoura, ki so se po končani tekmovalni karieri uveljavili kot smučarski učitelji v slovenski alpski

demonstratorski vrsti. Zelo uspešen je Boštjan Gašperšič, ki je že v tekmovalni karieri veljal za stilista, po očetu Janezu. Danes je vodja državne demonstratorske vrste in predsednik komisije za alpsko smučanje pri Zvezi učiteljev, vaditeljev in trenerjev smučanja Slovenije (ZVUTS). V tej vrsti je pred leti sodeloval tudi Mitja Valič. Omeniti moramo še Mojco Ogris, tudi nekdanjo Alpetourovo tekmovalko, ki je v pionirskih in mladinskih vrstah v generaciji Pretnarjeve in Hrovatove, vrhunskih tekmovalk v svetovnem pokalu, posegala po vidnih uvrstitvah. Zdaj je odlična demonstratorka v vrstah učiteljev smučanja in članica ženske ekipe reprezentance v telemarku.

Kronologija pomembnejših dogodkov

- 2.–6. december 1969: 1. sejem rabljene smučarske opreme v prostorih nekdanje pekarnice pri Krošlu nasproti Nami. Od takrat naprej smo sejme organizirali vsako leto konec novembra ali v začetku decembra. Z njimi smo klubski blagajni dodali nov vir financiranja. V tridesetih letih delovanja smo jih tudi organizacijsko izpopolnili. Na začetku so prodajali interesi sami, zadnjih petnajst let je opremo prevzel klub. Za razliko od večjih sejmov v Ljubljani in Kranju mi z višino cen nismo pretiravali, zato se je zamenjala večina blaga, ki je prišlo v prodajo. Nekaj časa smo imeli sejem še v telovadnici Osnovne šole Peter Kavčič, kasneje smo se preselili v vrhnje prostore hale Poden.
- 4. januar 1970: Meddruštveni slalom za kategorizacijo za člane in članice na Stenu nad Škofjo Loko. Zmagovalca Mojca Magušar in Marko Kavčič (oba Enotnost Ljubljana), Miloš Mlejn, najboljši Gorenjec, četrti.

Meddruštveni slalom za kategorizacijo na Stenu 4. januarja 1970.

- 10. januar 1970: V okviru prireditve Po stezah Partizanske Jelovice je SK Transturist v Dražgošah organiziral biatlon za 7. državno prvenstvo.
- 4. april 1970: V težkih vremenskih razmerah SK Transturist organizator veleslalomu za prvenstvo Slovenije na Voglu za pionirje in cicibane. Ekipno zmagal Branik, Transturist peti.
- 26. april 1970 Blegoš: Tradicionalni prvomajski veleslalom v organizaciji ŠD Poljane. Tako kot blegoškega smo se v sedemdesetih letih redno udeleževali tudi pokala Rudarja v organizaciji SK Rudar iz Idrije. Te tekme so bile običajno na Vojskem konec sezone, maja ali junija pa je SD Jezersko prirejal Majnikov slalom pri Češki koči.
- 23. avgust 1970: Prva udarniška akcija urejanja smučišč na Starem vrhu.
- 30. oktober 1970: Klub daje podjetju Transturist v najem loško kočo na Starem vrhu.
- 26. december 1970: Otvoritev zimskoturističnega centra Stari vrh. V tem letu je bil sprejet tudi urbanistični red za Stari vrh, ki je prepovedoval gradnjo na območju smučišč. Na Starem vrhu se je pričel kot prvi v Sloveniji razvijati kmečki turizem.
- 23. januar 1971: Prvo večje tekmovanje na Starem vrhu, veleslalom za člane in članice, zmagovalca Pirnatova (Branik) in Gašperšič (Jesenice), med Ločani najboljša 6. Jana Hafner. Prvo merjenje z elektronsko merilno napravo Omega. Prvi merilci z licenco: Franc Poljanec, Jure Krajnik in Janez Debeljak.
- 7. februar 1971: Člansko prvenstvo SRS v slalomu na Starem vrhu. Zmagovalca Kavčič in Žerjav (oba Olimpija), Jana Hafner 4. Veleslalom zaradi pomanjkanja snega odpadel in prestavljen na 18. 3., tokrat na Vogel, kjer pa je zaradi megle dokončno odpadel.
- 18. marec 1971: Vogel – klub je organiziral IV. državno prvenstvo za novinarje.
- 13. junij 1971: Klubski piknik pri Veštrskem mlinu, 120 udeležencev. Veštrski mlin je bil tudi kasneje redni prostor za smučarske piknike ob koncu sezone. V osemdesetih smo začeli zahajati na igrišče Poleta v Gorajtah, še kasneje pa na vojaški poligon v Crngrob, dostikrat pa smo sezono zaključili na Soriški planini z obveznim veleslalomom za vse kategorije.
- 1. avgust 1971: Slalom pri Češki koči, za Jeseničani Ločani na drugem mestu.
- 17.–23. avgust 1971: Prvič na treningu v Kaprunu 24 tekmovalcev, ki so jih vodili Gašper Zakotnik, Jaro Kalan in Franc Guzeli.
- 9. december 1971: Občni zbor SK Transturist. Novi predsednik Janez Gašperšič
- 9. januar 1972: Na jubilejnem 15. pohodu Po stezah partizanske Jelovice je SK Transturist organiziral 8. republiško prvenstvo v biatlonu.
- 3.–5. februar 1972: I. državno pionirsko prvenstvo v smučanju: organizatorji ŠPD Alples v Železnikih – teki, ŠD Poljane v Poljanah – skoki, in SK Transturist na Starem vrhu – alpske discipline. Pokrovitelj predsednik občine, Zdravko Krvina, organizacijski komite je vodil Janez Šter. Sodelovalo je več kot 300 tekmovalcev iz vseh jugoslovanskih republik. Državni prvaki so od naših postali med mlajšimi Mitja Valič v veleslalomu in Nuša Tome (še Medvode) v slalomu, srebrne kolajne so osvojili Strel v veleslalomu in Valič v slalomu ter Iztok Šter med mlajšimi in Strel med starejšimi v veleslalomu.

- Marec 1972: Na troboju pionirskih reprezentanc Koroške, Gorenjske in Furlanije v koroški Bistrici so Gorenjci zasedli drugo mesto. Pri mlajših pionirkah je bila Tometova, takrat še za Medvode, četrta, Oblakova peta, pri mlajših pionirjih Valič tretja.
- 19. april 1972: SK Transturist je predlagal SZS, da vloži prijavo pri FIS za Evropski kriterij za otroke na Starem vrhu leta 1973.
- 29.–30. april 1972: Klubski izlet na Mangrški veleslalom pri Koči pod Mangrtom. S smučmi na ramah smo jo mahnili po pripekajočem višinskem soncu in zasneženih strminah ob mangrški cesti do koč pod Mangrtom.
- December 1972: Bloudkovo plaketo je prejel Franc Kalan, Jarov in Janekov oče.
- 17.–18. februar 1973: Mednarodno smučarsko tekmovanje za pionirje »Pokal ti-sočletnice Loke«. Staremu vrhu smo torej prižgali zeleno luč, je zapisal Igor Guzelj v Delu. Ambicije graditeljev so velike, toda najprej kaže popraviti nemogoče slabo makadamsko cesto od Luše do spodnje postaje žičnice.
- 4. marec 1973: Stari vrh – 20. pokal Šeširja in Gorenjske predilnice, članski veleslalom za kategorizacijo. Zadnji tekmi pod pokroviteljstvom obeh loških podjetij. Prehodni pokal po petih zmagah so osvojili Jeseničani.
- 11. marec 1973: Mladi smučarji SK Transturist so gostovali na mednarodnem prvenstvu Velike Britanije v Alphachu na Tirolskem. V hudi konkurenci Avstrijcev, Švicarjev in Italijanov je Boris Strel zmagal med mladinci in tako v tujini prvič pokazal svoj razkošni talent.
- 7. avgust 1973 Kredarica: letno prvenstvo Slovenije v veleslalomu na Triglavskem ledeniku. Udeležilo se ga je 5 naših tekmovalcev.
- 19.–20. avgust 1973: Trening za vse kategorije na plazu pod Prisankom.
- 23. september 1973: Klub je pripravil veliko tombolo na Loškem gradu.
- December 1973: SK Transturist prejel Bloudkovo plaketo.
- 21. junij 1974: na občnem zboru izvoljen nov upravni odbor. Janez Gašperšič ponovno predsednik.
- Januar 1975: 18. zimskošportna tekmovanja in druge prireditve »Po stezah partizanske Jelovice«. SK Transturist je prireditelj prvega mednarodnega biatlona v Jugoslaviji, zaradi kopnih Dražgoš je bil prestavljen na Pokljuko.
- 23.–26. januar 1975: Organizirali smo 30. državno mladinsko prvenstvo na Soriški planini, ker je bil Stari vrh kopen. SK Transturist najuspešnejši klub. Državni prvaki so postali Strel med mlajšimi in Kuralt med starejšimi mladinci v veleslalomu in slalomu ter Tometova med mlajšimi mladinkami v slalomu.
- 8.–9. februar 1975: SK Transturist je organiziral še pionirsko državno prvenstvo na Soriški planini. Razred zase med mlajšimi pionirkami je bila Damjana Likozar, ki je zmagala v obeh disciplinah. Odlikovali pa so se še Mateja Ravnikar in Alenka Kolenc s tretjima mestoma ter Slavica Sajovic in Iztok Šter s četrtnima.
- 15.–16. februar 1975: 2. Pokal Loka, tokrat na Soriški planini. Po nekajurnem nočnem neurju in snežnem metežu se je Soriška planina zjutraj prebudila v toplem zgodnjepomladanskem soncu. Avstrijci spet najboljši, napredek Jugoslovancev.
- 10. marec 1975: Organizirali smo republiško cicibansko prvenstvo v veleslalomu na Soriški planini. Najboljšo loško uvrstitev je dosegla Mateja Krek s četrtnim mestom.

- Oktober 1975: Klub se preimenuje v SK Alpetour.
- December 1975: Odbor »Po poteh partizanske Jelovice« prejel Bloudkovo nagrado.
- 14.–15. februar 1976: 3. Pokal Loka na Starem vrhu. V soboto in nedeljo je na Starem vrhu zapadlo skoraj meter snega.
- 18.–22. februar 1976: 31. državno člansko prvenstvo na Starem vrhu. Krst smukaške proge, ki je bila homologirana leta 1975. Debela snežna odeja. Ločani pobrali dve prvi mesti: Strel in Oblakova v veleslalomu, srebrna še Oblakova v slalomu ter bron za Kuralta v smuku in Tometovo v veleslalomu.
- 6. marec 1977: Potem ko je Bojan Križaj leta 1975 v Mayerhofnu (Avstrija) osvojil naslov evropskega mladinskega prvaka v slalomu in bil Boris Strel 1976 v Gällivareju na Švedskem šesti, je tudi Borisu uspelo osvojiti zlato kolajno v Kranjski gori v veleslalomu. Nuša Tome je bila 14. v slalomu.
- 21.–22. februar 1977: Na državnem prvenstvu v Črni so bili loški pionirji spet med najboljšimi. Državni prvakinji sta postali Darja Porenta med mlajšimi v slalomu in Romana Pintar med starejšimi v veleslalomu, druga mesta so osvojili Damjana Likozar in Boštjan Gašperšič ter tretja Uroš Peternel in še enkrat Likozarjeva in Pintarjeva. Odlikovali so se še Janez Dekleva, Miran Ahčin, Mateja Ravnikar in Slavica Sajovic.
- 15. marec 1977: Smrtno se je ponesrečil Miran Ahčin. Na poti domov ga je na Trati povozil brezvestni voznik. Miran je razmeroma pozno začel tekmovali, vendar je kmalu pokazal, da se razvija v vrhunskega smučarja. Med vrstniki je veljal za skromnega in prizadevnega fanta. Vsi so ga imeli radi. V njegov spomin je klub dolga leta prirejal Miranov memorial za tekmovanja v pionirski kategoriji.
- 14.–15. maj 1977: Tradicionalnega Triglavskega smuka z RŽi nad Staničevo kočjo se je udeležilo 22 Ločanov. Tudi pozneje smo se tega smuka redno udeleževali.
- December 1977: Bloudkovo plaketo je prejel Boris Strel.
- 9. januar 1978: Stari vrh – Jugoslovanski memorialni pokal v tekih v okviru prireditve »Po stezah partizanske Jelovice«.
- 3.–5. februar 1978: 33. mladinsko državno prvenstvo na Starem vrhu pod pokroviteljstvom Colorja iz Medvod. Sodelovalo je 410 tekmovalcev iz vseh republik, razen Črne gore. Najuspešnejša tekmovalca sta bila Jure Franko, zmagal v vseh treh disciplinah in kombinaciji, in Romana Pintar, ki je slavila v smuku in veleslalomu, s petim mestom v slalomu pa dobila tudi kombinacijo. Od ostalih naših so se odlikovali še Alenka Kolenc (zmagala v slalomu in veleslalomu med starejšimi), Jana Valič 3. v veleslalomu, Damjana Likozar 2. v slalomu, Mateja Ravnikar 2. v smuku, Matija Horvat 2. v smuku in Uroš Peternel 3. v kombinaciji.
- 9.–13. februar 1978: Organizirali smo prvenstvo Ljubljanskega armadnega območja v tekih, biatlonu in veleslalomu na Starem vrhu.
- 18.–19. februar 1978: 4. Pokal Loka na Starem vrhu. Vrvež na Starem vrhu je novinarica izkoristila za krajšo anketo med tekmovalci, starši in organizatorji in ugotovila, da v selekcijah še vedno ne morejo biti zajeti vsi talenti, njihovo udejstvovanje je prevečkrat odvisno od materialnega položaja staršev.

- 3. junij 1978: V Hudičevem žlebu v Prisanku se je pri plezanju smrtno ponesrečil Gvido Trampuž, sedemnajstletnik, član SK Alpetour, ki se je najprej ukvarjal z alpskim smučanjem, kasneje pa začel plezati.
- November 1978: SK Poljane in SK Alpina smo dali v uporabo vlečnici Stenag, ki sta bili prej postavljeni za Gradom.
- December 1979: Alpski teden v Sloveniji, ki se je začel v ponedeljek na Pohorju, nadaljeval pa z dvodnevno gala predstavo za svetovni pokal v Kranjski gori, se je v soboto v idiličnem zatišju Soriške planine končal s presenetljivo zmago sovjetskega reprezentanta Vladimirja Andrejeva, je zapisal Jože Dekleva v Delu 24. 12. Premagal je Jožeta Kuralta na drugem mestu.
- 17.–18. februar 1979: *«V letošnji nezanesljivi zimi je imela Slovenija s smučarskimi prireditvami še srečo, saj so bila razen ženskega evropskega pokala na Kobli izredena vsa tekmovalna, zataknilo pa se je pri največji domači prireditvi v alpskem smučanju – članskem državnem prvenstvu. Prizaderni smučarski delavci SK Alpetour iz Škofje Loke na Starem vrhu niso dočakali snega, zato so morali prenesti prvenstvo v Kranjsko goro,»* piše novinar v Delu. In v Kranjski gori je bilo tudi težko, ker je s petka na soboto padel nov sneg. V obeh disciplinah prvenstva, slalomu in veleslalomu, sta zmagala Bojan Kržaj in Anja Zavadlav. Za Alpetour so druga mesta osvojili Kurlat v slalomu in Tometova v slalomu ter Oblakova v veleslalomu. Do desetega mesta so bili še Grašič, Kreačič, Dekleva, Ravnikarjeva in Kolenčeva.
- 15. april 1979: Paralelni slalom za zaključek sezone na Soriški planini s proglasitvijo najboljših slovenskih smučarjev v točkovanju cele sezone. V ekipni konkurenci je zmagal SK Alpetour, med posamezniki pa sta bili od Ločanov med zmagovalci v vrhunskem razredu Mateja Ravnikar in v selekcijskem med mlajšimi pionirkami Petra Hafner.
- Konec aprila 1979: Klubski dan SK Alpetour na Soriški planini. Nastopilo je 116 članov kluba od najmlajših do najstarejšega, 65-letnega Bertla Koritnika.
- 29. maj 1979: Občni zbor kluba. Izbran nov upravni odbor, predsednik Franc Poljanec.
- December 1979: Bloudkovo plaketo je prejel Jože Kurlat.
- 29.–30. december 1979: SK Alpetour na Starem vrhu organiziral FIS veleslalom in slalom. Zmagovalca Strel in Kurlat, med dekleti Pehare in Tome.
- 13. januar 1980: V okviru prireditev »Po stezah partizanske Jelovice« je klub izpeljal biatlon kot eno izmed tekmovalj jugoslovanskega memorialnega pokala. Tekmovalje je bilo na Luši pod Starim vrhom.
- Februar 1980 Olimpijske igre v Lake Placidu (ZDA): Strel 8. v veleslalomu, Kurlat 13. v slalomu, Tometova brez uvrstitve.
- 7. februar 1980: FIS veleslalom za pokal Stari vrh. V odsotnosti najboljših, ki so bili na olimpijskih igrah, je zmagal Grega Benedik, dolgoletni jugoslovanski reprezentant, sicer sin Rudija Benedika iz Stare Loke, tudi zmagovalec slaloma za svetovni pokal leta 1985 na Jahorini. Najboljši Ločan Uroš Peternel je bil na Starem vrhu na 4. mestu.
- 19.–20. februar 1980: 5. Pokal Loka na Starem vrhu. Prvič ekipna zmaga za naše.

- Februar 1980: Na 34. mladinskem državnem prvenstvu v Kranjski gori je dvojni uspeh dosegel Uroš Peternel z zmagama v slalomu in veleslalomu med mlajšimi mladinci. Med dobitniki kolajn so bili še: srebrna Mateja Ravnikar dvakrat in Igor Kreačič, bronasti pa Luka Knific, Romana Pintar in Damjana Likozar. Uroš je zmagal tudi v smuku in tako osvojil vse možne kolajne s kombinacijo vred. To se je eno let prej posrečilo Dušanu Grašiču prav tako med mlajšimi mladinci.
- 6.–7. april 1980: 35. člansko državno prvenstvo na Zelenici – prvak v veleslalomu Kuralt, Tometova druga, v slalomu zmagal Križaj pred Strelom in Kuraltom. Kuralt je zmagal tudi v kombinaciji, potem ko je bil v smuku drugi. Sploh je bila ta sezona ena najuspešnejših. Prvo mesto v klubski uvrstitvi, med posamičnimi pa med člani in mladinci 26 kolajn na državnih prvenstvih, od tega 10 zlatih, 10 srebrnih in 6 bronastih.
- 13. april 1980: Sklepno paralelno tekmovalje slovenskega alpskega smučanja. Tudi za to sezono je bil najboljši klub znova SK Alpetour. Med posamezniki je v točkovanju vrhunškega razreda zmagal Kuralt, med mlajšimi mladinkami Porentova in pri starejših pionirkah Mateja Krek.
- 23. november 1980: Sejem rabljene smučarske opreme v telovadnici Osnovne šole Peter Kavčič.
- December 1980: Bloudkove plakete sta prejela zakonca Cirila in Janez Gašperšič za življenjsko delo v športu, prva tovrstna podelitev v Sloveniji za zakonski par.
- 20. december 1980: 4. FIS veleslalom za pokal Stari vrh na Starem vrhu. Zmagal Franko pred Kuraltom.
- Mednarodni slalom, ki bi moral biti 19. 12. na Soriški planini v organizaciji ŠD Železniki, so morali zaradi nenehnega sneženja prestaviti za en teden. Naslednji teden je bil zaradi plazu na cesti na Soriško planino izveden na Starem vrhu. Zmagal Kuralt pred Križajem.
- 28. januar–1. februar 1981: 9. evropsko mladinsko prvenstvo MEP 81 na Starem vrhu.
- 17.–18. februar 1981: 6. Pokal Loka na Starem vrhu. V precej boljši konkurenci kot leto prej naši spet osvojili ekipno lovoriko, čeprav le eno posamično prvo mesto, Kostanjevec z Raven.
- 21. februar 1981: Veleslalom za Klinični center iz Ljubljane. Skoraj tisoč udeležencev. In teden dni kasneje državno prvenstvo zdravnikov Jatroški.
- 13. september 1981: Udarniško delo in klubski piknik na Starem vrhu.
- 5. december 1981: Cortina – Boris Strel dosegel prvo in do danes (leto 2000) edino veleslalomsko zmago za slovensko smučanje.
- 21. december 1981: 5. FIS veleslalom za pokal Stari vrh na Starem vrhu. Zmagal Japonec Išioka pred Strelom. Na tem tekmovalju je nastopil takrat še mladi Alberto Tomba, kasnejša zvezda alpskega smučanja, vendar brez vidne uvrstitve.
- 1.–7. februar 1982: 28. svetovno prvenstvo v alpskem smučanju v Schladmingu (Avstrija). Velik uspeh naših.
- 15.–16. februar 1982: 7. Pokal Loka na Starem vrhu. K uspehu tekmovalja je veliko prispevalo tudi lepo vreme. Janez Šter je novinarju potožil, da se mu zdi škoda, da osnovne šole niso na športni dan pripeljale svojih najmlajših.

- 18. september 1982: Z rolkami po travi na Starem vrhu, prvič v Sloveniji. Zmagal Franc Guzelj pred Tomažem Cerkovnikom in pri ženskah Logondrova. Čeprav je rolanje po travi v alpskih deželah razmeroma razvit šport, vključujoč tudi svetovna prvenstva in pokalna tekmovanja, v Sloveniji ni našel svojega mesta.
- 19. november 1982: Občni zbor SK Alpetour, novi predsednik Tone Košir.
- 25. november 1982: Bormio – superveleslalom za svetovno serijo. Uvedena je nova, četrta disciplina alpskega smučanja. V začetnem obdobju so bili slovenski smučarji med najboljšimi na svetu. V Bormiu je zmagal Zurbriggen, peti je bil Kurlalt in po težki poškodbi na smuku na Bjelašnici spomladi 1982 celo osmi Strel.
- December 1982: Bloudkovo nagrado je prejel Boris Strel za vrhunske dosežke v smučanju.
- 24.–27. december 1982: Smučarski dnevi FIS na Soriški planini: sobota Soriški slalom ŠD Železniki (zmagal Franko pred Kurlaltom in Strelom), nedelja slalom za pokal Starega vrha namesto tam predvidenega veleslaloma (spet zmagal Franko pred Kurlaltom, za presenečenje je poskrbel Uroš Peternel s tretjim mestom), ponedeljek Alpetourov slalom za dekleta (zmagala Tometova).
- 8. januar 1983: 27. zimskošportne prireditve »Po stezah partizanske Jelovice«. Klub je izvedel tek na smučeh na 15 km v okviru jugoslovanskega smučarskega pokala »Maršal Tito« na Mostah na Jelovici.
- 13.–14. februar 1983: 8. Pokal Loka na Starem vrhu. Gimnazijci v Škofji Loki so tekmovalcem pripravili tudi prijetne in razvedrilne igre brez meja.
- 6. marec 1983: Društvo invalidov iz Škofje Loke je priredilo 3. pokalno tekmovanje invalidov smučarjev v tehnični izvedbi SK Alpetour. Nastopilo je 89 tekmovalk in tekmovalcev. Odlikoval se je tudi Ločan Rajko Stržinar, ki je zmagal v svoji kategoriji.
- 5.–19. februar 1984: 14. zimske olimpijske igre Sarajevo 84.
- 3.–4. marec 1984: 9. Pokal Loka na Starem vrhu. Jože Dekleva je zapisal, da si Ločani z velikim, že povsem utečenim aparatom, ki je dal tudi za sarajevske olimpijske igre več kot dvajset ljudi, lahko privoščijo še zahtevnejša tekmovanja od Pokala Loka.
- 1. april 1984: Ženski slalom za državno prvenstvo. Peter Pokorn je v Delu zapisal, da je bil to spopad med uveljavljenimi reprezentantkami in mlado generacijo tekmovalk. Zmagala je Anja Zavadlav pred Veroniko Šarec in Nušo Tome. Po tem prestavljenem tekmovanju je v kombinaciji slavila Nuša Tome pred Natašo Bokal.
- 24. december 1984: Na Soriški planini je klub priredil FIS slalom za balkanski pokal namesto superveleslaloma, ki je zaradi pomanjkanja snega na Starem vrhu odpadel. Zmagal je Joel Gaspoz iz Švice pred Jožetom Kurlaltom. Švicarji so na poti na Soriško planino doživeli lažjo avtomobilsko nesrečo.
- 17.–18. februar 1985: 10. Pokal Loka na Starem vrhu. Jernej Plajbes, reprezentančni in klubski trener, je izjavil, da nas pionirji in pionirke s svojim izidi niso posebej presenetili, ker so posledica dobrega dela po klubih in v reprezentanci.
- 24.–25. februar 1985: Gorenjska je družno pripravila 40. državno prvenstvo v alpskih disciplinah. V Kranjski gori so Kranjskogorci skupaj z Jeseničani organizirali smuk in superveleslalom, na Krvavcu Kranjčani veleslaloma in na Starem vrhu

Ločani oba slaloma. Ob lepem sončnem vremenu je zaradi močnega vetra na Krvavcu žal odpadel moški veleslalom. V smuku je slavil Pleteršek, Dušan Grašič je bil peti. Strel je zmagal v superveleslalomu, kjer je bil Luka Knific četrti. Bokalova peta v smuku. Prvaki zadnjih dveh dni so postali Leskovškova v veleslalomu, Svetova in Petrovič (vsi Novinar) v slalomu. Naši niso posegali po kolajnah, najboljši uvrstitvi sta dosegli Tometova (5. v slalomu) in Lesjakova (6. v veleslalomu). Fantje so izpadli. V kombinaciji je bila tretja Tometova in peta Petra Hafner.

- 1. marec 1985: Katja Lesjak je na svetovnem mladinskem prvenstvu v Jasni na Slovaškem osvojila bronasto kolajno v veleslalomu.
- 24. marec 1985: FIS superveleslalom na Starem vrhu. V razmeroma težkih razmerah, dež, sneg in na koncu sonce, je med ženskami zmagala Peharčeva pred Lesjakovo, pri moških pa Mader, kasneje tudi zmagovalec svetovnega pokala, pred Kuraltom. Mader je iz Avstrije prišel na tekmo šele zjutraj in smo ga, kar sicer ni v skladu s pravili FIS, uvrstili na startno listo.
- 25. november 1985: Bloudkovo plaketo je prejel Gašper Zakotnik za življenjsko delo v športu.
- 23. december 1985: Društvo športnih novinarjev je v dvorani na Podnu v sodelovanju s SK Alpetourom in občinsko TTKS priredilo proglasitev najboljših športnikov Slovenije. Žlahtni priznanji za leto 1985 sta si prislužila Mateja Svet in Rok Petrovič.
- 29. december 1985: FIS veleslalom za ženske v Kranjski gori. Zaradi pomanjkanja snega smo organizirali tekmo na poligonu na Podkorenu. Zanimanje zanjo je bilo veliko, ker je precej mednarodnih tekmovalcev odpadlo. Lilo je kot iz škafe. V normalnih razmerah bi tekmo odpovedali. Tokrat pa nobeden ni nasprotoval, celo nasprotno, vsi so pričakovali, da se tekma izpelje do konca. Zmagala je Mateja Svet pred Zajčev in Lesjakovo. Tudi naslednje leto smo v istem terminu izvedli na Podkorenu veleslaloma za ženske in moške.
- 15.–16. februar 1986: 11. Pokal Loka na Starem vrhu. Pisana karavana smučarjev iz 12 držav se je veselo pomešala med pustne šeme na zabavni prireditvi na Podnu.
- 10. marec 1986: FIS superveleslalom na Starem vrhu. Tekmovalo je 30 deklet in 63 fantov. Žal so morale tekmovalke zaradi odlaganja štarta zapustiti tekmovalke iz Čehoslovaške, med njimi tudi svetovna mladinska prvakinja Lucia Medzihradská. Zmagala sta Nataša Bokal in Klemen Bergant. Naslednji dan je zaradi goste megle superveleslalom za fante odpadel.
- 24. marec 1986: Na poti domov s turneje na Japonskem sta se pri Spitalu v zgornjedravski dolini na avstrijskem Koroškem smrtno ponesrečila Jože Kuralt in njegov spremljevalec Danijel Jerak iz Mengša.
- 16.–17. februar 1987: 12. Pokal Loka na Soriški planini. Corinne Rey-Bellet iz Švice, kasneje ena uspešnejših tekmovalk v svetovnem pokalu je dejala, da je pričakovala zmago v slalomu, čeprav ni to njena najbolj priljubljena disciplina, ker je bolj navdušena za hitrost.

- 12. september 1987: V avtomobilski nesreči v Žabnici se je smrtno ponesrečil Matjaž Porenta, 17-letnik, tekmovalec SK Alpetourja, Darjin brat.
- 15.–16. februar 1988: 13. Pokal Loka na Soriški planini. Novinar Jože Košnjek se je v Glasu ob rob športnemu dogajanju razpisal o sedanjosti in predvsem prihodnosti pokala Loka, te uveljavljene smučarske prireditve. Da bo obdržal svoj sloves in ga okrepil, bo treba oblikovati program novosti in razvoja tega tekmovanja.

Jože Kuralt

Grenka kaplja pelina je padla na letošnje izvrstne uspehe našega smučanja. Ko smo že slavili po končani sezoni v alpskem smučanju in smučarskih skokih, je v ponedeljek prišla žalostna novica. Ko sta se iz Münchna na poti z japonske FIS turneje v domovino vračala osemindvasetletni alpski smučar Jože Kuralt, doma od Svetega Duha pri Škofji Loki, in triindvajsetletni pomočnik zveznega ženskega trenerja Daniel Jerak iz Trzina, sta z avtomobilom pri Beljaku tako silovito trčila, da sta izgubila življenje.

Življenje je morda hitro, raznoliko; dolgo za nekatere. Dolgo ni bilo za našega alpskega smučarja Jožeta Kuralta, člana Smučarskega kluba Alpetour iz Škofje Loke. Zmagoviti slalom na Japonskem je bil Jožetov zadnji. Jože Kuralt, izvrsten tekmovalec, je svojo smučarsko pot začel dokaj pozno pri trenerju Jaru Kalanu v smučarski šoli Transturist, pri zdajšnjem Alpetouru. Bil je bolj samorastniški smučar, a vedno med najboljšimi. Pod vodstvom Toneta Vogrinca in sotekmovalcev Borisa Strela in Bojana Križaja je začel pisati bogato zgodovino jugoslovanskega alpskega smučanja. Njegova odlika je bila borbenost, lastnost malo smučarjev. Zato je bil Jože Kuralt večkrat med tisiimi, ki niso končali vrhunskih slalomskih in veleslalomskih prireditev. Jože Kuralt je znal tudi pokazati, kaj zna, in je dobival tudi točke v svetovnem pokalu. Največji uspeh je dosegel letos na slalomu za točke svetovnega pokala v Parpanu, bil je četrti. Petkrat je bil državni prvak v obeh tehničnih disciplinah in v kombinaciji. Dvakrat je bil udeleženec olimpijskih iger: v Lake Placidu in v Sarajevu. Obakrat je v slalomu zasedel odlično trinajsto mesto. Trikrat pa se je z reprezentanti boril na svetovnih prvenstvih. Za Jožetom Kuraltom je v naših smučarskih vrstah nastala praznina, ki je ne bo lahko zapolniti. Za njim žalujejo ne samo smučarji, temveč vsi ljubitelji smučanja doma in v svetu.

Še bolj pa njegova mama in sestra, pa njegovi žena Tatjana, sin Grega in hčerka Petra.

—dh

- 21. november 1988: Občni zbor SK Alpetour. Novi predsednik je Matjaž Čepin.
- 11.–12. februar 1989: 14. Pokal Loka na Soriški planini. Edina skupna zmaga, ki ni bila avstrijska ali jugoslovansko slovenska je to leto pripadla Bolgariji. Zgodilo se je tudi zato, ker se je za ekipno uvrstitev štel še po starem, iz vsake kategorije po 2 tekmovalca in 1 tekmovalka. Naslednje leto smo uvedli točkovanje, kot je veljalo za svetovni pokal, in so se seštevale vse uvrstitve do 15. mesta.
- Marec 1989: Po hudih poškodbah se je Nataša Bokal uspešno vrnila med najboljše. Na zimski univerziadi na Vitoši v Bolgariji je postala svetovna študentska prvačinja v slalomu.
- 19. januar 1990: Občni zbor SK Alpetour. Novi predsednik Matjaž Hafner.
- 24.–25. februar 1990: 15. Pokal Loka na Soriški planini. Zaradi slabih snežnih razmer so se organizatorji odločili, da izvedejo dva veleslaloma, edinkrat v zgodovini Pokala.
- 11.–13. januar 1991: 28. Zlata lisica v Kranjski gori. Niti najboljši poznavalci smučarskega športa si pred dnevi niso upali napovedati takšnega uspeha naših smučark. Največ zaslug za dobro razpoloženje je tokrat imela članica škofje-loškega Alpetoura, Nataša Bokal, ki je v petkovem veleslalomu osvojila drugo mesto, v soboto je prvič v svoji smučarski karieri zmagala v slalomu, še ena zmaga na nedeljski slalomski tekmi pa ji je ušla iz rok takorekoč pred ciljem, potem, ko je vodila po prvi vožnji, je v Glasu zapisala Vilma Stanonik.
- 1. februar 1991: Saalbach-Hinterglemm, Avstrija, svetovno prvenstvo v alpskih disciplinah. Po zlati kolajni Mateje Svet v Vailu 1989 je skoraj isto uspelo Nataši Bokal v slalomu. Osvojila je srebrno kolajno za zmagovalko Vreni Schneider iz Švice. V nedeljo 3. 2. jo je na Mestnem trgu v Škofji Loki pozdravilo kakih 2000 navdušenih Ločanov, kakor že dobre 3 tedne prej po vrhunskih rezultatih na Zlati lisici v Kranjski gori.
- 14. februar 1991: FIS superveleslalom na Starem vrhu. Zmagala Potiskova in Košir. Bokalova druga, Miklavc presenetljivo tretji.
- 23.–24. februar 1991: 16. Pokal Loka na Starem vrhu. V okviru Pokala je bil organiziran Beli teden pod vodstvom Borisa Strela. Med drugim so se obiskovalci zbrali na Večeru loških smučarjev, kjer so se z gostom Svetozarjem Gučkom, diapozitivi Petra Pokorna in filmi Pavla Dobovška sprehodili skozi smučarsko preteklost.
- December 1991: Bloudkovo nagrado je prejela Nataša Bokal za vrhunske dosežke v športu.
- 8.–9. februar 1992: 17. Pokal Loka na Soriški planini. Na pobudo FIS so iz

Ločani so pozdravili svojo junakinjo Natašo Bokal

Nemčije pripeljali kole, ki so se napihili z zrakom, da bi jih testirali za otroška tekmovanja. Sicer niso bili slabi, vendar se niso obnesli in nikoli več se niso pojavili. Kanadčane je tokrat pripeljal Jože Šparovec, izkušeni trener slovenskih klubov in reprezentanc, ki se je odločil, da s smučarskim poslom nadaljuje v Kanadi. Jugoslovansko reprezentanco so v glavnem zastopali bosanski Srbi, ki so zaradi vojnih razmer na Hrvaškem potovali prek Srbije, Madžarske in Avstrije v Slovenijo. Dober mesec kasneje se je vojna začela še v Bosni.

- 27.–28. februar 1993: 18. Pokal Loka na Črnem vrhu nad Cerknim. Prenekateri član SK Alpetour je dobil kak siv las, ker so imeli pri organizaciji 18. pokala obilo težav zaradi pomanjkanja snega. Novinarji pa so ugotavljali, da so bili mladi tekmovalci zadovoljni, ker jim je selitev s strmega Starega vrha na položnejši Črni vrh olajšala nalogo.
- 15. april 1994: Na poti iz zaključka sezone v Mariboru se je v Tuhinjski dolini smrtno ponesrečila Lea Ribarič. Dvajsetletna članica B-reprezentance je veliko obetala, saj je leta 1992 na svetovnem mladinskem prvenstvu v Mariboru že osvojila bronasto kolajno v superveleslalomu in sploh bila med najboljšimi v generaciji Pretnarjeve, Hrovatove, Dovžanove.
- December 1994: Bloudkovo nagrado je prejel Jaro Kalan za prispevek k razvoju slovenskega športa. Nagrado je prejela skupina trenerjev.
- 19.–20. februar 1994: 19. Pokal Loka na Soriški planini. V okviru prireditve je bil dan pred otvoritvijo v veliki predavalnici Šolskega centra na Podnu posvet o žgočem problemu smučišč na Starem vrhu. Dvorana je bila skoraj polna, kajti ljudi je zanimala usoda privatizacije Starega vrha.
- 18.–19. marec 1995: 20. Pokal Loka na Soriški planini. Od petindvajsetih izvedenih Pokalov je edino tega leta ena tekma odpadla. Ne zaradi pomanjkanja snega, ampak zaradi goste megle na Soriški planini.
- 2. september 1995: Srečanje graditeljev ob praznovanju 45-letnice Loške koče na Starem vrhu.
- 14. september 1995: Občni zbor SK Alpetour. Vsakoletni občni zbor je bil že 29. 6. istega leta. Na tem je Janez Dekleva odstopil, ker je skupina staršev začela uveljavljati svojo politiko. Z njim vred sta odstopila še Matjaž Hafner in Boris Strel. Čez poletje je vodenje prevzel Janez

Sanjski slalom Andreja Miklavca v Park Cityju

Konstantin. Jeseni se je spet zbrala stara družba, ki je s klubom živela zadnjih trideset let. Za predsednika je bil ponovno izbran Janez Dekleva.

- 27. november 1995: Sanjski slalom Andreja Miklavca na tekmi svetovnega pokal v Park Cityju (ZDA). S 13. mesta se je v drugi vožnji povzpел na zmagovalne stopničke in za stotinko sekunde premagal Mayerja iz Avstrije.
- 16.–17. marec 1996: 21. Pokal Loka na Starem vrhu. Po šestih letih je bilo tekmovanje spet na Starem vrhu. Čeprav je bilo oba dneva vreme bolj kislo in megleno, pa so bili vsi navdušeni nad progami. Na predvečer je bila v športni dvorani Poden otvoritev. Poleg predsednika OK Pokala Loke Janeza Štera in župana Igorja Drakslerja je športnike pozdravil tudi predsednik države Milan Kučan. Številni gledalci pa so zaploskali tudi uspešnim loškim smučarjem Nataši Bokal, Andreju Miklavcu, Tini Bogataj ter trenerju naše ženske reprezentance Jaru Kalanu.
- 23. januar–2. februar 1997: Muju, Južna Koreja. Na zimski univerziadi je Anja Kalan postala svetovna študentska prvakinja v superveleslalomu. Odlično drugo mesto je osvojila tudi v smuku in alpski kombinaciji.
- 16. marec 1996: Na državnem prvenstvu na Golteh je v slalomu Andrej Miklavc premagal Jureta Koširja in mu odvzel državni naslov.
- 15.–16. marec 1997: 22. Pokal Loka na Soriški planini. Nastopilo je rekordno število držav – trindvajset, prvič iz Braziliije in Izraela. Tokrat je blestela Janica Kostelić iz Hrvaške, ki je v obeh disciplinah prepričljivo zmagala.
- 14.–15. marec 1998: 23. Pokal Loka na Soriški planini. Tina Maze je dosegla že četrto zmago na Pokalu Loka in tako prehitela Roka Petroviča, Aleša Pibra, Reneja Mlekuža, Špelo Bračun in Janico Kostelić s po tremi zmagami.
- 15.–19. februar 1999: SK Alpetour je organiziral smučarski tečaj med zimskimi počitnicami za otroke na Soriški planini. Take tečaje je klub organiziral vsako leto med novoletnimi in zimskimi počitnicami. Pri organizaciji je bila najbolj dejavna Anča Kalan.
- 20. februar 1999: Krst novega slalomišča na Starem vrhu. Na umetnem snegu na Valentinu sta bila izvedena dva FIS slaloma v enem dnevu. Zmagovalca Vrhovnik in Pretnarjeva pred Bokalovo.
- 13.–14. marec 1999: 24. Pokal Loka na Soriški planini. Najboljša udeleženca pokala sta bila s po dvema zmagama Avstrijec Buchacher in Slovakinja Zuzulova.
- 17. december 1999: Špela Bračun ni mogla verjeti svojim očem, ko se je na semaforju smuka za svetovni pokal v St. Moritzu izpisala njena uvrstitev na tretje mesto.
- 30. december 1999: Uteha za mučna leta. Na slalomu za svetovni pokal v Lienzu v Avstriji je bila Nataša Bokal po osmih letih spet na stopničkih na drugem mestu.
- 12.–13. februar 2000: 25. Pokal Loka na Soriški planini. Do zadnjega dne je bilo načrtovano, da bo tekmovanje na umetno zasneženem smučišču na Valentinu na Starem vrhu, zato so nastale težave, ko je odjuga vzela sneg in ker ni bilo rezervacije smučišča na Soriški planini. Organizacijski odbor je pripravil tudi natečaj za najboljši spis na temo Pokala Loka. Nagrajenci so na posebni podelitvi 14. 3. prejeli smučarske karte Turističnega centra Soriška planina in si prislužili nagradni izlet na finale svetovnega pokala v smučarskih poletih v Planico.

Najpomembnejši rezultati tekmovalcev SK Alpetour

Olimpijske igre

Leto in kraj	Tekmovalci in njihove uvrstitve
1980, Lake Placid, ZDA	8. mesto veleslalom, Boris Strel 13. mesto slalom, Jože Kuralt 23. mesto veleslalom, Nuša Tome
1984, Sarajevo, Jugoslavija	5. mesto veleslalom, Boris Strel 13. mesto slalom, Jože Kuralt 22. mesto veleslalom, Nuša Tome
1992, Albertville, Francija	4. mesto kombinacija, Nataša Bokal 13. mesto veleslalom, Nataša Bokal 17. mesto slalom, Andrej Miklavc 24. mesto veleslalom, Andrej Miklavc 32. mesto superveleslalom, Nataša Bokal
1994, Lillehammer, Norveška	10. mesto slalom, Andrej Miklavc
1998, Nagano, Japonska	11. mesto slalom, Nataša Bokal 20. mesto veleslalom, Nataša Bokal 24. mesto smuk, Špela Bračun 30. mesto superveleslalom, Špela Bračun

Svetovna prvenstva

Leto in kraj	Tekmovalci in njihove uvrstitve
1978, Garmisch-Partenkirchen, GER	33. mesto slalom, Nuša Tome 36. mesto veleslalom, Boris Strel 38. mesto veleslalom, Jože Kuralt 45. mesto smuk, Nuša Tome
1982, Schladming, Avstrija	3. mesto veleslalom, Boris Strel
1985, Bormio, Italija	16. mesto veleslalom, Katja Lesjak Strel in Kuralt brez uvrstitve
1993, Morioka, Japonska	22. mesto slalom, Andrej Miklavc
1991, Saalbach, Avstrija	2. mesto slalom, Nataša Bokal 12. mesto veleslalom, Nataša Bokal 31. mesto veleslalom, Andrej Miklavc
1996, Sierra Nevada, Španija	5. mesto slalom, Andrej Miklavc 10. mesto slalom, Nataša Bokal 17. mesto veleslalom, Andrej Miklavc
1997, Sestrières, Italija	17. mesto slalom, Andrej Miklavc 18. mesto veleslalom, Nataša Bokal 20. mesto superveleslalom, Špela Bračun 30. mesto smuk, Špela Bračun

Leto in kraj	Tekmovalci in njihove uvrstitve
1999, Vail, ZDA	13. mesto slalom, Nataša Bokal 13. mesto kombinacija, Špela Bračun 20. mesto veleslalom, Nataša Bokal 26. mesto smuk, Špela Bračun 27. mesto superveleslalom, Špela Bračun 31. mesto smuk, Anja Kalan

Svetovni pokal – najboljše uvrstitve

Točke svetovnega pokala so od leta 1979 do 2000 dosegli Boris Strel, Jože Kuralč, Nuša Tome, Nataša Bokal, Andrej Miklavc, Špela Bračun in Anja Kalan.

1. mesto	Boris Strel	veleslalom	Cortina 1981
	Nataša Bokal	slalom	Kranjska gora 1991
	Andrej Miklavc	slalom	Park City 1995
2. mesto	Boris Strel	veleslalom	Adelboden 1980
	Nataša Bokal	veleslalom	Kranjska Gora 1991
	Nataša Bokal	slalom	Lienz 1999
3. mesto	Špela Bračun	smuk	St. Moritz 1999

Medalje na evropskih in svetovnih mladinskih prvenstvih

Leto in kraj	Uvrstitve
1977, Kranjska gora, Jugoslavija	1. mesto veleslalom, Boris Strel
1985, Jasna, Čkoslovaška	3. mesto veleslalom, Katja Lesjak
1992, Maribor, Slovenija	3. mesto superveleslalom, Lea Ribarič
1995, Lillehammer, Norveška	3. mesto kombinacija, Špela Bračun

Državni prvaki

Slalom	Veleslalom	Super VSL	Smuk	Kombinacija
96 Andrej Miklavc	76 Boris Strel	85 Boris Strel	81 Boris Strel	80 Jože Kuralč
97 Nataša Bokal	76 Polona Oblak	92 Nataša Bokal	84 Nataša Bokal	84 Luka Knific
98 Nataša Bokal	77 Boris Strel	95 Špela Bračun	86 Nataša Bokal	84 Nuša Tome
	78 Nuša Tome	96 Tina Bogataj	91 Lea Ribarič	86 Nataša Bokal
	80 Jože Kuralč	98 Špela Bračun	96 Tina Bogataj	95 Špela Bračun
	81 Jože Kuralč	99 Anja Kalan	98 Špela Bračun	
	83 Boris Strel		99 Anja Kalan	
	84 Boris Strel			
	92 Nataša Bokal			

Upravni in izvršni odbori

16. 12. 1971–21. 6. 1974

Predsednik: Janez Gašperšič, člani: Evgen Bogataj, Franc Šifrar, Štefan Oblak, Gašper Zakotnik, Vinko Kalan, Rado Teržan, Ivko Svoljšak, Franc Strel, Ivan Hafner, Srečko Tušar, Stane Grahek, Miha Ovsenek, Igor Guzelj.

21. 6. 1974–29. 5. 1979

Predsednik: Janez Gašperšič, člani: Gašper Zakotnik, Janez Šter, Franc Kemperle, Mila Pintar, Matjaž Hafner, Božo Valič, Ivan Miklavc, Janez Šifrer, Miha Ovsenek, Stane Stanonik, Slavo Stanovnik, Jože Matek, Jože Peternelj, Lojze Vodopivec, Srečo Porenta, Franc Poljanec, Stane Grahek, Miloš Mlečnik (predsednik Nadzornega odbora), Franc Šifrar (predsednik Disciplinskega odbora).

29. 5. 1979–19. 11. 1982

Predsednik: Franc Poljanec, člani: Janez Gašperšič, Tone Košir, Matjaž Hafner, Franc Kemperle, Minka Dekleva, Miha Ovsenek, Matevž Oman, Jože Peternelj, Boris Strel, Janez Šter, Franc Šifrar, Božo Valič, Gašper Zakotnik, Edo Lesjak, Lojze Vodopivec, Miloš Česnik, Simon Krelj, Miklavž Žebre, Andrej Franko (predsednik Disciplinske komisije), Jana Hafner (predsednica Samoupravne kontrole).

19. 11. 1982–21. 11. 1988

Predsednik: Tone Košir, člani: Matjaž Hafner, Božo Valič, Franc Kemperle, Minka Dekleva, Janez Franko, Janez Šter, Matevž Oman, Božo Valič, Gašper Zakotnik, Janez Berce, Edo Lesjak, Anča Kalan, Mitja Valič, Janez Gašperšič (predsednik Disciplinske komisije), Jana Hafner (predsednica Samoupravne kontrole).

21. 11. 1988–19. 1. 1990

Predsednik: Matjaž Čepin, člani: Franc Kemperle, Mira Kotar, Matjaž Hafner, Ivan Miklavc, Franc Petrač, Jaka Šink, Janko Gruden, Anča Kalan, Franc Krajnik, Roman Teržan, Janez Franko, Jana Hafner (predsednica Samoupravne kontrole), Janez Gašperšič (predsednik Disciplinske komisije).

19. 1. 1990–21. 6. 1994

Predsednik: Matjaž Hafner, člani: Franc Kemperle, Mira Kotar, Franc Petrač, Miro Krek, Niko Podlipnik, Ivan Miklavc, Anča Kalan, Franc Žnidaršič, Božo Valič, Matej Demšar, Franc Krajnik, Janez Franko.

21. 6. 1994–29. 6. 1995

Predsednik: Janez Dekleva, člani: Matjaž Hafner, Mira Kotar, Anča Kalan, Janez Hari, Janez Konstantin, Boris Strel, Goran Djordjevič, Milena Marn, Franc Žnidaršič, Stane Oter, Jerneja Brodar, Hafner Lado (predsednik Nadzornega odbora).

29. 6. 1995–14. 9. 1995

V. d. predsednika: Janez Konstantin, člani: Anča Kalan, Franc Žnidaršič, Janez Hari, Jerneja Brodar, Goran Djordjevič, Milena Marn, Stane Oter.

14. 9. 1995–2000

Predsednik: Janez Dekleva, člani: Janez Šter, Matjaž Hafner, Mira Kotar, Anča Kalan, Boris Strel, Janez Konstantin, Zmago Bračun, Franc Žnidaršič, Franci Masterl, Nataša Drakulič.

Pokal Loka

V začetku sedemdesetih je loško smučanje prešlo v eno najbolj ambicioznih obdobji. S sodobnejšim pristopom treniranja že pri najmlajših, kar smo takrat imenovali in še danes najraje poimenujemo z izrazom »alpska šola«, s kvalitetnim vadbеним poligonom na Starem vrhu, s skupino v smučanje zaljubljenih navdušencev, ki so umno vodili klub, ter veliko podporo staršev, ki so v klub pripeljali svoje otroke, so nastale razmere za večje podvige. Praznovanje tisočletnice mesta je bilo lepa priložnost in rodilo se je mednarodno otroško tekmovanje, ki je v petindvajsetih letih preraslo med štiri največje v Evropi.

19. aprila 1972 smo preko Smučarske zveze Jugoslavije prijaviili tekmovanje mednarodni zvezi FIS. Prvo leto se je imenovalo »Pokal tisočletnice Loke«, kasneje pa samo Pokal Loka. Tedaj je bil že uveljavljen Trofeo Topolino v Trentu, Italija, še danes največje tovrstno otroško tekmovanje na svetu. Na Čehoslovaškem so se ponášali s Skiinterkriteriumom v Ryčkem in Vratni, v alpskih deželah pa so izmenično v Švici, Avstriji in Nemčiji prirejali Pokal Ovomaltine, ki pa je kmalu zamrl.

Že od vsega začetka je organizacijski odbor vodil Janez Šter. Njemu gre predvsem zasluga, da je bilo tekmovanje do leta 2000 izvedeno že 25-krat. Leta 1991 je Štera zamenjal Jože Sagadin, ki je bil na čelu organizacijskega odbora do leta 1994. Naslednje leto ga je vodil Lojze Bogataj. Od leta 1995 dalje pa spet Janez Šter. Kljub skromnim potrebam organizatorjev je prireditev finančno zahtevna, zato je vodenje odbora zelo odgovorna funkcija, pridobivanje sponzorjev pa zelo naporna naloga. Tudi častni predsedniki so bili izbrani času primerno.

1973	Tone Polajnar	Predsednik občine Šk. Loka
1975	Djemal Bijedić	Predsednik ZIS Jugoslavije
1976	Ivan Franko	Zvezni sekretar za pravosodje
1978	Andrej Marinc	Predsednik IS SRS
1980	Andrej Verbič	Predsednik GZS
1981	Zvone Dragan	Podpredsednik ZIS
1982	Franc Popit	Predsednik CK ZKS
1983	Janez Zemljarič	Predsednik IS SRS
1984	Marko Bulc	Predsednik GZS
1985	Dušan Šinigoj	Predsednik IS SRS
1986	Stane Dolanc	Član predsedstva SFRJ
1987	Dušan Šinigoj	Predsednik IS SRS
1988	Milan Kučan	Predsednik CK ZKS
1989	Jožef Školjč	Predsednik ZSMS
1990	Janez Kocjančič	Član IO FIS
1991	Peter Hawlina	Župan Škofje Loke
1992	Peter Hawlina	Župan Škofje Loke
1993	Slavko Gaber	Minister za šolstvo RS
1994	Janez Janša	Minister za obrambo RS
1995	Slavko Gaber	Minister za šolstvo RS
1996	Milan Kučan	Predsednik RS
1997	Janez Podobnik	Predsednik DZ RS
1998	Janez Drnovšek	Predsednik vlade RS
1999	Janez Kocjančič	Predsednik OK RS
2000	Milan Kučan	Predsednik RS

Znak – Pokal 1000-letnice Loke

V prvih letih tekmovanja nismo smeli izvesti vsako leto, ker je mednarodna smučarska zveza nekako zavirala prežgodnje usmerjanje v tekmovalni šport. Želja smučarjev je bila vedno, da bi prireditev presegla okvire smučarskega tekmovanja in z njo zaživela Loka, ko bi jo preplaval otroški živžav. Nekakajkrat je uspevalo, večinoma pa so se z zabavnimi vložki trudili le smučarji sami. Pri izvedbi smo vedno vključili tudi osnovnošolsko mladino. Njim smo zaupali pozdrave vrstnikom iz gostujočih dežel v njihovih jezikih. Posebej pa je treba omeniti akademskega slikarja Iveta Šubica, ki je že za prvo prireditev 1973 prispeval stiliziranega smučarčka. Ta je postal razpoznavni znak Pokala Loka. Najboljša ekipa je vsako leto prejela ličen pokal. V zadnjih letih je bil to vedno lično izrezljan kipec iz brezovega lesa samorastniškega umetnika iz Žetine Petra Jovanoviča.

S športnega vidika je bil pokal brez izjem uspešen. Tehnični del, pripravo in izvedbo na terenu kakor tudi računalniško in administrativno obdelavo je vodila vpeljana ekipa alpetourovcev, ki so vsa ta leta ostali zvesti Pokalu. Včasih bi bilo zdravo, da bi tako množično prišli še na druge tekme, ki jih je organiziral klub. Vodja tekmovanj do vključno leta 1990 je bil Gašper Zakotnik, za njim je vodenje prevzel Ivan Miklavc do leta 1998, vmes leta 1992 Matjaž Hafner, v letih 1999 in 2000 je bil na čelu tekmovalnega odbora Franci Masterl.

Pokal Loka je tekmovanje v slalomu in veleslalomu za otroke (do osamosvojitve so bili to pionirji), deklice in dečke v dveh starostnih kategorijah 12 in 13 let ter 14 in 15 let. Leta 1982 se je starostna meja pomaknila navzgor, tako da so se nekateri lahko Pokala udeležili celo petkrat. Vse tekme so bile izvedene na smučiščih nekdanje škofjeloške občine: 14-krat na Starem vrhu, 10-krat na Soriški planini in 1-krat na Črnem vrhu nad Cerknim (smučišče je na loški strani).

V imenu mednarodne smučarske organizacije vsako mednarodno tekmo nadzorujejo tehnični delegati FIS, ki praviloma prihajajo iz tuje države. Na Pokalu Loka so se zvrstili naslednji:

1. Oskar Fischer	Nemčija	1973, 1992
2. Jean Louis Rambla	Francija	1975
3. Heinz Steger	Švica	1976, 1978
4. Karl Senger	Avstrija	1980
5. Herman Stadler	Nemčija	1981, 1983, 1986
6. Martin Wieser	Italija	1982, 1985, 1987
7. Hubert Rumpler	Avstrija	1984, 1988, 1995, 1997, 1999, 2000
8. Hanspeter Brandl	Avstrija	1989
9. Vaclav Klozar	Češka	1990
10. Alfred Hinterecker	Avstrija	1991
11. Peter Eder	Avstrija	1993
12. Peter Auernig	Avstrija	1994
13. Michal Soltys	Slovaška	1996
14. Gorazd Bedrač	Slovenija	1998

Na vseh petindvajsetih pokalih je sodelovalo 42 držav iz 4 kontinentov Evrope, Azije, Južne in Severne Amerike. Na začetku devetdesetih so se tri izmed njih: Jugoslavija, Čecoslovaška in Sovjetska zveza preobrazile, tako da so novonastale

države pomagale povečati prejšnje število. Popolno število nastopov ima slovenska reprezentanca, če štejemo, da so prejšnjo jugoslovansko ekipo sestavljali z absolutno večino Slovenci (sicer je bilo slovenskih nastopov le 9). Potem sledijo po številu Avstrijci (23), Bolgari (19), Poljaki (18), Madžari (16), Nemci in Romuni (15), Italijani (13), Nizozemci (11), Češkoslovaška (10), Hrvati, Velika Britanija (največkrat Škoti), Slovaki (po 8), Čehi in Finci (7), Ukrajinci (6), Švicarji in Jugoslovani (5), Argentinci, Belgijci, Bosanci, Kanadčani, Makedonci in Izraelci (po 4), Japonci, Rusi in Turki (3), Belorusi, Luksemburžani, Sovjetska zveza, Litvanci, in Gruzijci (po 2), po enkrat so se udeležili Andorci, Brazilci, Čilenci, Grki, Mehičani, Amerikanci (ZDA), Estonci, Kazahstanci in Uzbekistanci. Od 196 možnih prvih mest (na vsakem tekmovanju je 8 tekem, 1 veleslalom je odpadel) so jih Slovenci osvojili točno 100, Avstrijci za njimi 63. Zlate kolajne pa so šle še v 10 držav, kar je razveseljivo: Nemci 9, Hrvati s Kostelićevo 5, Finci in Švicarji po 4, po 2 so osvojili Bolgari, Poljaki, Slovaki, Romuni in tekmovalci Češkoslovaške, zmagal je tudi Nizozemec Buis. Ekipno lovoriko so največkrat osvojili Slovenci in to 13-krat, od tega v neodvisni Sloveniji petkrat. Avstrijci so bili suvereni na začetku in na koncu, vsega skupaj pa so zmagali 11-krat. Leta 1989 pa so pokal Loka prejeli še Bolgari.

V uradnih jugoslovanskih in slovenskih reprezentancah (do leta 1999 samo ekipa A in B, od leta 2000 pa pravila FIS dovoljujejo tudi več reprezentanc) je nastopalo

*Pokal 1000-letnice
Loka – Škofja Loka 73*

76 tekmovalcev SK Transturist in Alpetour, od tega 35 deklet in 41 fantov. V nadaljnjem besedilu so navedene posamične uvrstitve do 10. mesta in dalje še preostali, ki se jim ni uspelo plasirati do 10. mesta. Številka ob imenu označuje leto, v katerem je bil rezultat dosežen. Iz preglednice je na nek način razvidna tudi porazdelitev moči kluba na posamezna obdobja.

1. mesto:

Maja Česnik 80, Saša Lesjak 83, Petra Plajbes 84, Lea Ribarič 87, Špela Bračun 90, 92 (2-krat), Iztok Petrač 91, Maruša Sagadin 91.

2. mesto:

Romana Pintar 76, Maja Česnik 78, Polona Hafner 83, Jani Grašič 84, Petra Plajbes 84, 86 (2-krat), Lea Ribarič 88, Boštjan Rupar 90, Nina Česnik 91 (2-krat), Boštjan Božič 93, Jure Podlipnik 90, 92.

3. mesto:

Jana Valič 73, Damjana Likozar 76, Jani Grašič 82 (2-krat), Andrej Miklavc 83, 85, Lea Ribarič 86, 87, 88, Tina Bogataj 90 (2-krat), Sašo Leban 90, Jure Podlipnik 90, Iztok Petrač 91, Lea Hren 92, Jure Uršič 92, Barbara Kalan 93, Martin Kuhar 98.

4. mesto:

Damjana Likozar 75, Romana Pintar 76, Uroš Peternel 76, Polona Hafner 83, 84, Katja Šink 90, Jure Uršič 90 (2-krat).

5. mesto:

Damjana Likozar 75, Simon Podnar 78, Petra Hafner 80, Jani Grašič 83, Saša Lesjak 83, Andrej Miklavc 84, 85, Petra Plajbes 85 (2-krat), Špela Bračun 90, Barbara Kalan 91, Neža Osovnikar 94, Ana Svoljšak 98.

6. mesto:

Nuša Tome 73, Mateja Ravnikar 75, Darja Porenta 76, Maja Kalan 78, Jani Grašič 80, Simon Podnar 80, Nevenka Peternel 81, Lea Ribarič 86, Urša Hafner 87, Sašo Leban 90, Mohor Maretič 91, Jaka Marn 91, Luka Šink 91, Boštjan Božič 93, Ana Svoljšak 98, 2000, Maja Dekleva 99.

7. mesto:

Uroš Peternel 76, Darja Porenta 78, Saša Lesjak 82, Boštjan Božič 91 (2-krat), Katja Jerala 92, Nace Gartner 97, Maja Dekleva 2000, Nina Mihovilović 2000.

8. mesto:

Samo Šter 73, Romana Pintar 75, Boštjan Gašperšič 76 (2-krat), Simon Podnar 78, Polona Hafner 84, Nevenka Peternel 85, Iztok Petrač 90, Boštjan Rupar 90, Katja Jerala 92, Nace Gartner 99.

9. mesto:

Romana Pintar 73, Samo Šter 75, Jana Valič 75, Mateja Ravnikar 75, 76, Tomaž Košir 80, Nataša Bokal 81, Polona Hafner 84, Blaž Jemec 84, Jana Česnik 86, Luka Hren 92, Iztok Petrač 93, Nace Gartner 99, Neža Osovnikar 94.

10. mesto:

Alenka Kolenc 73, Miran Ahčin 76, Maja Kalan 78, Milan Vodnik 80, Nataša Bokal 81, Jana Česnik 88, Boštjan Božič 92, Jan Antonič 95, Jana Kuhar 97,

Preostali nad 10 mestom:

Mateja Lunder 73, Polona Oblak 73, Mitja Valič 73, Dejan Vučko 73, Dušan Grašič 75, Janez Dekleva 76, Slavica Sajovic 76, Andrej Simoniti 76, Nataša Kalan 78, Luka Knific 78, Franci Masterl 78, Blaž Ravnik 78, Marko Berce 80, 81, Rok Likozar 80, Katja Lesjak 82, Robi Dolinar 83, Martin Bogataj 88, Denis Giacomelli 88, Blaž Ravnik 80, Marko Žnidaršič 96, Saša Mokorel 2000, Matic Skube 2000, Tomaž Strel – Burjan 2000, Anže Šter 2000.

Deskanje na snegu

Deskanje na snegu ali bolj znano »snowboard« je še relativno mlad šport, ki se izredno hitro razvija. Iz leta v leto so vse boljši tudi rezultati naših tekmovalcev. Zgodovina loškega deskanja na snegu sega v leto 1987, ko so prvi zanesenjaki z doma izdelanimi deskami vzbujali pozornost in predvsem smeh najprej na blegoških strminah in kasneje na Starem vrhu. Prvo tekmovanje na loškem območju je bilo organizirano leta 1990 v klasičnem veleslalomu na Soriški planini, kjer se je zbralo okrog trideset ljubiteljev tega športa iz vse Slovenije in en tekmovalce iz Avstrije.

V okviru SK Alpetour so nastali prvi poizkusi organizirati sekcijo za deskanje na snegu v letu 1994. Zaživela pa je šele dve leti kasneje v sezoni 1996/97 s prihodom treh mladih, tekmovalca željnih fantov: Jaka Oman letnik 1982, Tomaž Peresciutti 1983 in Jernej Demšar 1984, ki so pričeli trenirati pod vodstvom Janeza Demšarja. Sekcija se je vključila v Snowboard zvezo Slovenije in s tem v mednarodno organizacijo ISF (International Snowboard Federation).

V tej prvi sezoni so si fantje predvsem nabirali dragocene izkušnje. V naslednji so bili že povabljeni v mladinsko reprezentanco do 16 let in nastopili na mladinskem svetovnem prvenstvu v Grindelwaldu v Švici. Zasedli so mesta v sredini lestvice, kar je bilo v okviru pričakovanj. V sezoni 1998/99 so bili vsi trije kandidati za reprezentanco, na mladinsko prvenstvo v Tulleride v ZDA je, zaradi visokih stroškov, odpotoval le Jaka Oman, ki je v paralelnem slalomu zasedel odlično 16. mesto. V tem letu so na državnem prvenstvu fantje dosegali: 2. – Oman, 4. – Peresciutti in 7. mesto – Demšar.

V sezoni 1999/00 se je vodstvo odločilo, da zaradi neurejenih razmer prestopijo iz Snowboard zveze v Smučarsko zvezo Slovenije. S tem so dobili pravico nastopati na FIS tekmovanjih in nabirati FIS snowboard točke. Vsi trije so bili ponovno v mladinski reprezentanci. Nastopili so na mladinskem svetovnem prvenstvu v nemškem Berchtesgadnu, kjer so bili v zlati sredini, med 62. (Oman) in 75. mestom. Tekmovali so v v paralelnem slalomu in veleslalomu. Na državnem prvenstvu je Peresciutti zasedel dve tretji mesti in Demšar četrto in peto. Žal se je poškodoval Oman.

SPOMINI LJUDI, KI SO NAJVEČ PRIPOMOGLI K UVELJAVITVI SMUČANJA V ŠKOFJI LOKI

V nadaljevanju bodo spregovorili še najpomembnejši soustvarjalci loškega smučanja. Izbor pravih oseb je seveda nevhvaležna naloga. Vsakdo tudi ni večš pisarja in tako so se odzvali Gašper Zakotnik, Janez Gašperšič, Janez Šter, Jernej Plajbes, Franc Kemperle, Peter Pokorn in Janez Dekleva. Žal se vabilu zaradi zasedenosti nista odzvala Boris Strel in Jaro Kalan.

Gašper Zakotnik

Minilo bo že šestdeset let, ko sem prvič nataknil smučī na noge. Prav dobro se še spominjam, kako smo za Pahovcem (tam je začel svojo smučarsko kariero tudi Jože Kuralt) v januarski zimi 1942 poslušali pōkanje, ki je prihajalo iz Dražgoš. Takratna smučarska oprema ni bila niti približno podobna današnji in zelo težko smo prišli do nje. Že takrat smo se delili med seboj po znanju, od katerega je bilo odvisno, na katerem kuelju smo se potem smučali. Cilj vsakogar je bil Sten, hrib nad Puštalom. In tako sem rasel s smučanjem ob dobrih učiteljih in prijateljih, najprej kot tekmovalec in obenem graditelj skakalnic za Pahovcem in v Vincarjih ter kasneje Loške kočē na Starem vrhu. Toliko sem se vendarle naučil smučati, da sem kot prvi v klubu v začetku šestdesetih opravil izpit za trenerja smučanja. Dvanajst let sem delal z mladimi in med tem časom smo ustanovili alpsko smučarsko šolo, ki se je po svojem delu razlikovala od kranjskogorske, tržiške in mariborske in se, kar je najbolj važno, tudi obdržala.

V Škofji Loki so bili nekđaj bolj kot alpsko smučanje priljubljeni nogomet, košarka in smučarski skoki. Vzpon alincev se je začel, ko je leta 1970 podjetje Transturist na pobudo loških smučarjev postavilo na Starem vrhu prve žičnice. Zanimanje za smučanje je poraslo in iz množičnosti se je rodila kakovost. Sadovi našega pionirskega dela so znani. Škofjeloški Alpetour se lahko pohvali celo z dvema kolajnama s svetovnih prvenstev in tremi zmagami v svetovnem pokalu.

Kot organizatorji smo se lotili vseh vrst smučarskih tekmovanj, tudi atletskih. Sodelovali smo pri avto-moto dirkah v Škofji Loki V nekaterih disciplinah smo na Slovenskem orali ledino, kot na primer v biatlonu, slalomu na travi brez rolk in z njimi, priredili smo avto-skijering (avto vleče smučarja po snežni stezi). Vsako leto smo organizirali več sindikalnih tekmovanj manjšega in večjega obsega. Okrog leta 1970 je bilo zelo popularno smučišče visokogorski Vogel. Tam smo večkrat imeli tudi do 500 tekmovalcev: tekstiliada, iskriada, gradbinci in drugi. Najbolj smo ponosni na tradicionalno otroško tekmovanje za Pokal Loka in evropsko mladinsko prvenstvo, da ne govorim o mnogih državnih prvenstvih za vse kategorije.

Pripadnost smučarskemu športu je nekatere med nas pripeljala med profesionalne delavce pri upravljanju smučarskih centrov na Starem vrhu in Soriški planini ali kot trenerje do vodenja državnih reprezentanc. Vendar je bilo prostovoljno delo cel čas osnovni del klubske dejavnosti. Razen prirejanja tekmovanj smo se udeleževali urejevanja smučarskih prog, vsako leto organizirali sejem rabljene opreme in smučarske tečaje. Ne smemo prezreti tistih, ki so leto za letom zbirali materialna in finančna sredstva, da je klub lahko živel. Pripravljenost podjetij in posameznikov,

ki so nam pomagali in smo jim za to tudi hvaležni, dokazuje, da ima smučanje v Škofji Loki, morda celo širše, le neko veljavo. Ne nazadnje smo ime mesta in države ponesli v svet.

Imam občutek, da smo pri pisanju zgodovine prezrli marsikaterega vdanega člana kluba. Upam, da ne bo prišlo do zamer. Naj ostane druženje in pripadnost klubu še naprej naš razpoznavni znak.

Janez Gašperšič

Smučanje ni samo šport, temveč tudi zdravo uživanje prelestne zimske narave.

V Škofji Loki ima smučanje dolgo tradicijo. Že veliko pred drugo svetovno vojno so Ločani smučali na Štangrofu, na Stenu, v Smučarski dolinci in celo na Martancovi planini. Sokolsko in prosvetno društvo sta organizirala vrsto tekmovanj, katerih so se udeleževali največji slovenski smučarski asi z legendarnim Cirilom Pračkom na čelu. Tudi v Loki smo imeli nekaj zelo dobrih tekmovalcev, med njimi Ivan Hafner, Miloš Mlejn, Stane Konstantin in drugi. Še kot otrok se spomnim zadnjega tekmovanja pred vojno. Zmagovalec obeh tekmovanj, lubniškega smuka in slaloma na Stenu je bil prav Ciril Praček.

Nastopi najboljših smučarjev so bili odlična propaganda. Navdušili so nas mlade nadobudneže in od takrat naprej lahko govorimo o začetkih množičnega smučanja v Loki. V tistih časih smo smučali s sila skromno opremo. Za nakup smuči ni bilo denarja. Smuči so bile v večini stesane doma, namesto okovja smo imeli jermene. Šele ob kapitulaciji stare Jugoslavije smo v kasarni »zaplenili« prave smuči. Kakšno veselje! Vendar smo jih lahko javno uporabili šele po vojni. Morali smo jih poskriti, ker so Nemci z grožnjo hudih kazni zahtevali, da smuči vrnemo.

Po vojni se je smučanje resnično razmahnilo. V okviru TVD Partizan in kasneje SK Ločan je bilo organiziranih veliko tekmovanj. Navdušenje je raslo in okoliška smučišča so bila polna smučarjev. Obetavno je bilo, da so pričeli smučati tudi otroci. Leta 1969 sem bil izvoljen za predsednika smučarskega kluba Transturist (sedaj Alpetour). Klub je bil že takrat uveljavljen v slovenski smučarski srenji. Ni pa še imel tekmovalca ali tekmovalke v samem vrhu. Da bi dosegli večje uspehe, smo morali izboljšati organizacijo, povečati strokovnost in zagotoviti boljšo in trdnjšo materialno osnovo. Skrb za finance je prevzel Janez Šter, ki se je z vso resnostjo zagnal v delo in pridobil k sodelovanju mnoga podjetja, naše sponzorje. Tehnično vodstvo je prevzel Gašper Zakotnik, ki je bil s svojo predanostjo delu zgled vsem.

Največji problem je bilo usklajevanje želja – na eni strani množičnost, na drugi kvaliteta in vrhunskost. Tu so se kresala mnenja, vendar smo našli kompromis ob spoznanju, da je množičnost podlaga za kvaliteto. Potem ko smo organizirali alpsko smučarsko šolo ob velikem razumevanju šolskih oblasti pri ustanavljanju smučarskih razredov v osnovni šoli in gimnaziji, so uspehi kmalu prišli. S pojačanjem strokovnega kadra s kvalificiranima trenerjema Jarom Kalanom in Jernejem Plajbesom se je raven treniranja močno dvignila. Najprej smo dosegali uspehe pri najmlajših, kasneje še v mladinskih in članskih vrstah. Višek smo dosegli z rezultati Borisa Strela, Jožeta Kuralta in Nuše Tome. Kmalu je bil tudi klub uvrščen na sam vrh jugoslovanske smučarije.

Iz alpske šole niso izšli samo vrhunski tekmovalci, temveč tudi vrhunski smučarski učitelji, bodoči vaditelji in trenerji, ki so s tečaji v klubu in po šolah posredovali smučarsko znanje.

Močno razvita dejavnost v klubu je bila organiziranje tekmovanj. Množica izpranih smučarskih sodnikov in drugih poštvovalnih funkcionarjev je omogočila izvedbo najzahtevnejših mednarodnih tekmovanj, med katerimi so bila najpomembnejša Evropsko mladinsko prvenstvo in tekmovanja za »Pokal Loka«.

Klub je bil tudi pobudnik in izvajalec pri izgradnji smučarskega centra na Starem vrhu. Na začetku se je pričelo z organizacijo tekmovanj, nadaljevalo z izgradnjo koče, pripravo smučarskih prog in na koncu z izgradnjo žičniškega sistema, ki ga je financiralo podjetje Transturist, tudi dolgoletni pokrovitelj kluba. Posebej moram poudariti, da vseh naštetih dosežkov ne bi bilo brez entuziazma več sto predanih sodelavcev in prijateljev kluba. Malokatero društvo se lahko pohvali s tako velikim številom prostovoljnih delovnih ur. In tu sta se kalila vzajemnost in prijateljstvo med člani, ki sta pri vseh športnih dejavnostih ključ do uspeha.

Janez Šter

Takšna je pot do velikih uspehov!

Veliko dela in naporov nekaj sto ljudi je bilo potrebnih, da je loški smučarski šport dosegel vse te uspehe, ki jih opisujete. Posebno pomembni so po mojem mnenju nekateri dogodki, ki jih bom poskusil opisati. Osnovni pogoj je bil zagotovljen z *veliko množičnostjo*, saj je SK Transturist (sedanji SK Alpetour) v letu 1967 imel 267 članov. Bistveno pri tem pa je dejstvo, da je bilo skoraj vse to članstvo v resnici aktivno.

Pomembna je bila ustanovitev samostojnega SK Transturist v decembru 1964 in njegova takojšnja *naslonitev na stalnega sponzorja*. To je bilo in je še danes podjetje Alpetour (takrat Transturist).

Izgradnja žičnic na Starem vrhu, ki jo je investiralo podjetje Transturist v letu 1970, je bil naslednji izredno pomemben dogodek za razvoj našega vrhunskega smučanja. Še bolj kot za množico tekmovanj, ki smo jih v naslednjih letih izvedli na Starem vrhu, so bile te žičnice pomembne za treninge, predvsem naših najmlajših tekmovalcev.

Že v drugi polovici šestdesetih let je pri našem klubu začela delovati *pionirska smučarska šola* (po vzoru tržiške). Z delovanjem te smučarske šole nam je uspelo iz množice mladih smučarjev izdvojiti sorazmerno veliko število kvalitetnih tekmovalcev. Zaposlili smo prvega profesionalnega trenerja. To je bil Jaro Kalan. Leta 1971 je klub imel že 10 trenerjev, 14 učiteljev in 28 vaditeljev smučanja.

K pomembnim dejavnikom za uspešen razvoj spada vsekakor tudi v državi eden najmočnejših *sodniških zborov*, ki je takrat štel 81 registriranih sodnikov. Prav zato je bil naš smučarski klub sposoben organizirati tudi najzahtevnejša mednarodna smučarska tekmovanja. Ne smemo pozabiti, da smo med množico mednarodnih tekmovanj zelo uspešno izvedli v letu 1981 na Starem vrhu mladinsko prvenstvo Evrope v alpskem smučanju in da so naši fantje pomembno sodelovali na olimpiadi v Sarajevu 1984 pri izvedbi tekmovanj v alpskih disciplinah.

Ob tako velikem številu uspešnih mladih smučarjev pa smo hoteli omogočiti ob zahtevnih treningih in številnih tekmovanjih, ki so pogojevali precejšen izostanek od pouka v šoli, tudi njihovo uspešno izobraževanje. Zato so bili na *osnovni šoli* organizirani posebni *smučarski oddelki*, kjer so učitelji in profesorji s specifično organizacijo pouka in dela s temi učenci omogočili njihovo normalno izobraževanje in napredovanje.

Z uvedbo eksperimentalnih *smučarskih oddelkov na Gimnaziji* v Škofji Loki leta 1975 pa je bila dana možnost, ne le loškim, ampak tudi drugim vrhunskim smučarjem iz vse Slovenije, da ob vseh napornih treningih in tekmovanjih po celem svetu, uspešno dokončajo tudi gimnazijo.

Vse to in še mnogo drugih dejanj v tej zvezi je bogato obrodilo. Smučarji SK Alpetour so v tem obdobju dosegli skoraj vse, kar se je doseči dalo. Najbolj dragi pa sta nam v naših spominih ostali medalji s svetovnih prvenstev – veleslalomsko bronasta Borisa Strela iz Schladminga 1982 in pa srebrna slalomsko Nataše Bokal leta 1991 iz Saalbacha. Borisova medalja je bila tudi prva, ki jo je kak jugoslovanski smučar osvojil na svetovnih prvenstvih ali olimpijskih igrah. Bilo je še veliko uspehov naših tekmovalcev na svetovni sceni, kar je dobro opisano v tej zgodovini alpskega smučanja. S ponosom in veseljem smo ob radijskih in televizijskih sprejemnikih spremljali naše tekmovalce po svetu. Posebno prijetno pa je bilo slišati komentatorje in napovedovalce različnih narodnosti, ki so ob nastopih naših tekmovalcev povedali, da so iz Škofje Loke, ali celo, da so dijaki škofovsko smučarske gimnazije.

Lepo je bilo sodelovati pri vsem tem.

Jernej Plajbes

Alpska šola skozi čas

Škofja Loka z okolico je svoje čase slovela kot pravi raj za smučanje. Ob normalnih zimah so tudi bližnja pobočja na debelo pokrita s snegom še pozno v pomlad. Tako ni čudno, da so tukajšnji ljudje vzljubili zimske športe, ki so jim nudili zanimivo in zdravo telesno udejstvovanje v naravi. Sčasoma so zime postajale bolj muhaste in skromne s snežnimi padavinami, smučišča pa so ostajala prazna s starimi napravami in brez možnosti umetnega zasneževanja. Takratni upravljalci žičnic na Soriški planini in Starem vrhu so prav slednjemu naredili veliko škodo. Ves njihov interes je veljal oddaljeni in včasih težko dostopni Soriški planini, smučišča in naprave na Starem vrhu pa so žalostno stalela in propadala. Še sreča, da so se pred nekaj leti pojavili novi lastniki, ki sicer počasi, a vztrajno poskušajo nadoknaditi zamujeno.

V škofovski smučarski klub sem prišel pred skoraj tridesetimi leti, ker se mi je zdelo, da bo ob ugodnih razmerah, ki so takrat vladale, mogoče dosegati dobre športne rezultate. V takratni alpski šoli je bilo resnično vse zastavljeno zelo ambiciozno. Vsi, od klubske uprave, občinskih struktur, šol, staršev do otrok, so bili resnično predani smučarskemu športu. Kaj se je v zadnjih letih spremenilo, da smučanje v Škofji Loki, kakor tudi nasploh v Sloveniji, ne uživa več take pozornosti? Delno je resnica na strani tistih, ki trdijo, da je smučanje predrag šport za širše

množice. Vendar tudi pred leti ni bilo ceneje. Morda so bile klubske blagajne tako kot v vseh športih nekoliko premožnejše. Ampak to ne pomeni, da ni bilo treba staršem prispevati za treninge, kupovati drage opreme in vložiti precej svojega prostega časa. Morda pa so se v preteklosti bolj zavedali dejstva, da je najdražje, če prepustijo otroka ulici in slabim navadam. Alpsko smučanje je individualni šport, vendar vadba mladih smučarjev poteka v skupini, zato sem še danes prepričan o smiselnosti alpske šole. Mislim, da smo se v Škofji Loki tega vseskozi dobro zavedali in da je bil rezultat tega lepo število vrhunskih tekmovalcev, po drugi strani pa poznam veliko svojih nekdanjih tekmovalcev, ki so danes uspešni v svojih poklicih.

Cilji in naloge loške alpske šole so bili vseskozi, da se že najmlajšim privzgoji zdrav in športni način življenja z željo po gibanju v naravnem okolju in uveljavljanju med vrstniki. V nekdanji državi smo se ponašali z dejstvom, da smo kot po pravilu na vseh tekmovanjih nastopali z največ udeleženci. Ni bilo sezone, ko ne bi bili v vseh reprezentančnih selekcijah. Dejstvo, da je bil SK Alpetour v tem obdobju vrsto let najboljši klub v Sloveniji, pove, da smo bili na pravi poti. Škofjeloški smučarji so bili del slovenskega smučarskega čudeža, kot nas radi pohvalijo v tujini. Vendar se časi spreminjajo. S takim žarom, kot smo do pred kratkim delali pri nas, delajo tudi drugod.

Peter Pokorn

O loškem smučanju

O smučanju smo otroci že v osnovni šoli kmalu zvedeli razne zanimivosti, predvsem o skakalnem športu, ki je pred več kot petdesetimi leti imel večjo veljavo kot teki in alpsko smučanje. V Loki je bilo skakanje zelo priljubljeno, saj so skakalnice, poleg tistih dveh v Vincarjih, bile tudi po raznih vzpetinah in skakalci so bili pomembni vzorniki, ker so se odlikovali po pogumu. Spominjam se imen Zakotnik, Vidovič, Stanonik, Giacomelli, Pušar, Florjančič, Štiglic, Leben in še cela vrsta drugih, ki smo jih primerjali s Poldo, Klančnikom, Rogljem in drugimi. Na zelo priljubljenih šolskih izletih z vlakom v Planico smo občudovali tudi tuje tekmovalce in komentirali njihov stil.

Alpsko smučanje je bilo nekako v senci skakalnega športa, prav tako teki, čeprav smo imeli tekme na Stenu, na Štangrofu, na Kamnitniku, v Čotovi dolinici in v Gorajtah. Zelo priljubljeni so bili slalomi na Stenu in nekakšno prosto smučanje v Smučarski dolinci za gradom. Loški smučarji so se zbirali v klubu, ki je nekajkrat spremenil ime, vendar so v njem ostali isti ljudje – nekateri, odkar se spominjam pa do današnjih dni. Sam sem v klubu okrog štirideset let. Vanj me je pripeljal moj takratni sosed Franci Šifrar, ker so se člani odbora dogovorili, da naj bi nekdo skrbel za fotografsko dokumentiranje dogodkov in poročanje v časopisih. Z Gašperjem Zakotnikom sva po vsaki pomembnejši prireditvi pripravila fotografsko reportažo za klubsko vitrino. Takrat sem fotografiral in sam izdeloval posnetke v črno-beli tehniki. Ker pa sem nagnjen k novostim, sem občasno uporabil tudi barvni negativ in celo film za diapozitive, kar je bila tedaj redkost. Zadovoljen sem bil, da sem v družbi mladih dinamičnih ljudi, ki so s požrtvovalnostjo prirejali tekmovanja, skrbeli za družabnost predvsem na maškaradah na snegu, uvajali novosti in skrbeli

za strokovnost. Tudi sam sem pri Svetožarju Gučku opravil izpit za smučarskega sodnika.

O naših novotarijah marsikdo sploh ne ve. Da smo priredili avtoskijering na telovadišču v Puštalu, suhi slalom na Kranjceljnu, slalom na rokah na Starem vrhu, izpeljali celo vrsto tekmovanj v biatlonu in morda še kaj.

Obiskali smo nekaj pomembnih tekmovanj najvišje stopnje – olimpijske igre in svetovna prvenstva. Bili smo v Innsbrucku, Schladmingu, Bormiu, Crans Montani, na Jahorini ...

Izobraževanje na področju sodobno organiziranega smučanja od izbire do projektiranja smučišč, tehnične opremljenosti, varnosti in varovanja narave ter preprečevanja erozije je potekalo v glavnem na kongresih v Innsbrucku, na katerih smo nekajkrat bili skupaj z Marijanom Masterlom, Gašperjem Zakotnikom in še nekaterimi žičničarji iz drugih središč. Večino novosti smo v zelo kratkem času prenesli k nam in jih prilagodili našim razmeram.

O mojem prispevku k loški smučariji bi lahko razglabljali v več smereh, vendar me večina pozna predvsem po dokumentiranju večine dogodkov v zadnjih štiridesetih letih. Tu gre za pripravo dokumentacije za homologiranje prog na Starem vrhu in Soriški planini za mednarodne tekme. Nekajkrat sem pripravil tudi razstave.

Franč Kemperle

V petdesetih letih sem se vpisal v TVD Partizan, v smučarsko sekcijo. V začetku sem bil pri alpskem smučanju, vendar mi finančne možnosti tega niso dopuščale. Še vedno pa sem hotel ostati na snegu. Odločil sem se za smučarski tek, in ker sem tedaj treniral pri Železničarskem atletskem klubu v Ljubljani, mi je to zelo prav prišlo kot dopolnilo. Navdušil sem še svoje sošolce in prijatelje Franca Homana, Janka Mrežarja, Milana Osovnikarja, Zalo Kemperle in Teo Sedej. Udeleževali smo se društvenih tekmovanj po Sloveniji. Vendar sekcija ni prav zaživela. Pojavile so se prve žičnice in mladi niso hoteli garati na smučeh. Leta 1960 je Lojze Vodopivec naredil izpit za tekaškega trenerja. Okoli sebe je zbral mladino s Trate in okoliških vasi, pridružili so se mu tekači SGP Technik in SCT iz Ljubljane. Vsi so se vključili v naš klub.

Sam potem nisem več tekel, ampak sem pomagal pri organiziranju tekem. Rad sem razmišljal, kako izboljšati organizacijo. Z bratom Cirilom sva največ delala na izračunu in objavi rezultatov. Moram povedati, da smo bili med prvimi, ki so med štartom in ciljem bili povezani telefonično. Kot prvi smo uvedli kartice, potrebne za izračunavanje časov. Domislili smo si semaforje iz blaga na cilju, kajti prej so bili rezultati objavljeni šele pri razglasitvi. Taki semaforji se uporabljajo še dandanes. Na prvem otroškem mednarodnem tekmovanju za Pokal tisočletnice Loke, ki ga je spremljalo kar zavidljivo število novinarjev, smo zanje poskrbeli tako, da jim sploh ni bilo treba na smučišče na Stari vrh. Dovolj sta bila dva pametna funkcionarja, eden na Starem vrhu, drugi v hotelu Transturist, in vojaške radijske postaje so sproti posredovale rezultate za šank. Kot zanimivost naj povem, da smo ravno pri tem prvem mednarodnem tekmovanju zašli v skoraj nerešljivo stisko. Ko sem tehničnemu delegatu FIS prinesel izpisane rezultate, mi jih je zavrnil, češ, da niso na pravem

papirju. Takrat pojma nismo imeli, da morajo biti napisani na barvnem. Takega papirja ni bilo v Jugoslaviji. Vendar smo se tudi tokrat znašli. Gospod Jamnik nam je čez eno uro natisnil maskoto Pokala Loke, stiliziranega smučarčka Iveta Šubica, v modri in rdeči barvi, kar je potem zadovoljilo gospoda Fischerja.

Janez Dekleva

Ko me je Matjaž Hafner vprašal, kako vidim smučanje v Škofji Loki, sem bil pred dilemo, kako mu na kratko povedati vse, kar sem preživel v loški smučariji oziroma z loško smučarijo. Če govorimo, da je zlato obdobje v letih od 1970 do 2000 sem zelo ponosen, da sem bil ves ta čas zraven in sem še danes. Če se samo spomnim dne, ko me je moj oče Anton pripeljal v klubske prostore, ki so bili leta 1969 še na Mestnem trgu v hiši, kjer je kino Sora, da me bodo v tej sredini zagotovo naučili smučanja. Ne da so me naučili smučanja, naučili so me še marsikaj drugega. Spomnim se zime, ko smo z avtobusom preko Javorij v Poljanski dolini hodili smučat na Stari vrh. Avtobus je ustavil pri gostilni v Javorjahi, potem pa smo jo peš mahnili na Stari vrh. Kakšne pametne obutve takrat ni bilo. Vem, da sem imel gumijaste škornje, snega je bilo meni čez glavo, gaz pa gladka, da sem se z gladkimi škornji zelo težko premikal. Takrat mi je pomagal Jože Matek, ki mi je nesel opremo do Loške koče. Že naslednje jutro pa se je na Starem vrhu zavrtela sedežnica in vlečnica, kar je pomenilo, da smučanje v Škofji Loki dobiva pogoje, ki smo si jih lahko predstavljali samo v sanjah. S sedežnico sicer nisem imel nobenih težav, z vlečnico pa sem se kar namučil, da sem prišel do vrha, saj je zadnja strmina še kako zahtevna.

Spoznanje, da je potrebno za kakovostno smučanje trenirati tudi v obdobju, ko ni zime, se je v tistem času že zelo ukoreninilo. Pod vodstvom Jara Kalana smo obiskovali plaz na Vrščicu, plaz pod Prisojnikom in začeli smo hoditi na treninge v Kaprun. V letih 1973 je v Škofjo Loko prišel trener Jernej Plajbes. Tako smo imeli posebnega trenerja za pionirje in posebnega za člane in mladince. V tem obdobju smo poletne treninge organizirali na Češki koči, Ledinah, Kaprunu, Val Senalesu, Passu Stelvio, Passu Tonale ... Vendar so se nam najbolj vtisnili v spomin treningi na Češki koči. Zakaj? Zaradi oskrbnika Andreja Karničarja, ki je znal na svoj način poskrbeti, da smo se kljub težkim treningom na plazu Zgornje Ravni pod Kočno v koči počutili kot doma. Velja pripomniti eno, da smo se takrat tako trenerji kot tekmovalci učili drug od drugega. Stroka takrat še ni točno vedela, kaj je tisto pravo in koliko je potrebno česa postoriti, da bi se pokazali rezultati. A kljub temu je bilo v letih od 1975 do 1983 več kot polovica vseh članov jugoslovanske reprezentance od najnižjih kategorij pa do najstarejših iz smučarskega kluba Alpetour. Gre za obdobje, ki bo težko ponovljivo. V letih 1982 pa do 1986 sem tudi sam aktivno delal kot trener cicibanskih skupin. Tudi uspehi niso izostali, predvsem pa sem želel ustvariti vzdušje, ki so ga meni pred leti ustvarjali moji trenerji.

V letu 1994 sem se ponovno vključil v delo v klubu. Takrat so me poprosili, naj prevzamem predsednikovanje kluba. Pred mano je bila težka naloga. Ne da ne bi zmožel dela, pač pa voditi klub s tako bogato tradicijo pomeni veliko odgovornost in obveznost. Ustvariti zaupanje članov, ki so mene v letih 1969 sprejeli v klub,

ustvariti zaupanje okolja, da bo verjelo in sledilo mojim ciljem. Po šestih letih ugotavljam, da mi je uspelo ustvariti združbo, ki je sestavljena iz izkušenosti starejših članov in zanosa mlajših. Ne da ni problemov, prav je, da so, saj jih skupaj rešujemo, kar nas še najbolj povezuje. Nobenega izziva se ne ustrašimo. V klub se nam vrača množičnost, kar je pogoj za večjo verjetnost vzgojiti tudi vrhunskega tekmovalca. Prav dobri rezultati pa nas člane navdihujejo za še večjo vnemo. Ponovno smo postali eden najboljših organizatorjev domačih in mednarodnih tekem. Vse to prav zaradi homogene ekipe, ki se rada srečuje in skupaj doživlja in podoživlja trenutke, za katere jim ni žal časa.

Če se vrnem na začetek, ko sem govoril, da je zlato obdobje loškega smučanja v letih 1970 do 2000 in da sem zelo ponosen, da sem bil ves ta čas zraven in sem še danes, upam verjeti, da nisem edini, ki je na to ponosen. Verjamem pa tudi, da bo generacija, ki danes pridno trenira, ponosna, da je svojo mladost preživljala v sredini, ki je vtisnila pozitiven pečat v njihovo življenje.

Viri:

- Arhiv SK Alpetour (zapisniki upravnih odborov, alpske komisije, občnih zborov, poročila trenerjev).
- Zasebni arhiv Gašperja Zakotnika.
- Bilten Smučarske zveze Jugoslavije in Slovenije.
- Ciklostirane brošure Smuk, 1969, Loški smučar št. 1, 1971 in št. 2, 1974.
- Zbornik 90 let telovadbe in športa v občini Škofja Loka, 1906–1996.
- Priložnostna brošura -50 letnica Loške kočice na Starem vrhu-, J. Dekleva, 2000.
- Bilten Pokala Loka.
- Brošura Pokal Loka, J. Vizjak in L. Zaje, Gimnazija Škofja Loka, 2000.
- Bilten 9. mladinskega evropskega prvenstva, Škofja Loka, 1981.
- Bilten 14. zimskih olimpijskih iger Sarajevo 1984.
- Zasebni arhiv Jara Kalana.
- Slovensko smučanje 2000, oktober 1999.
- Poročilo o deskanju na snegu, Janez Demšar, 2000.
- Fotografije: Peter Pokorn
- Spomini soustvarjalcev loškega smučanja (originalne hranijo avtorji spominov)

